XIV. évfolyam 46. szám. **Ára: 1 forint** 1958. november 13.

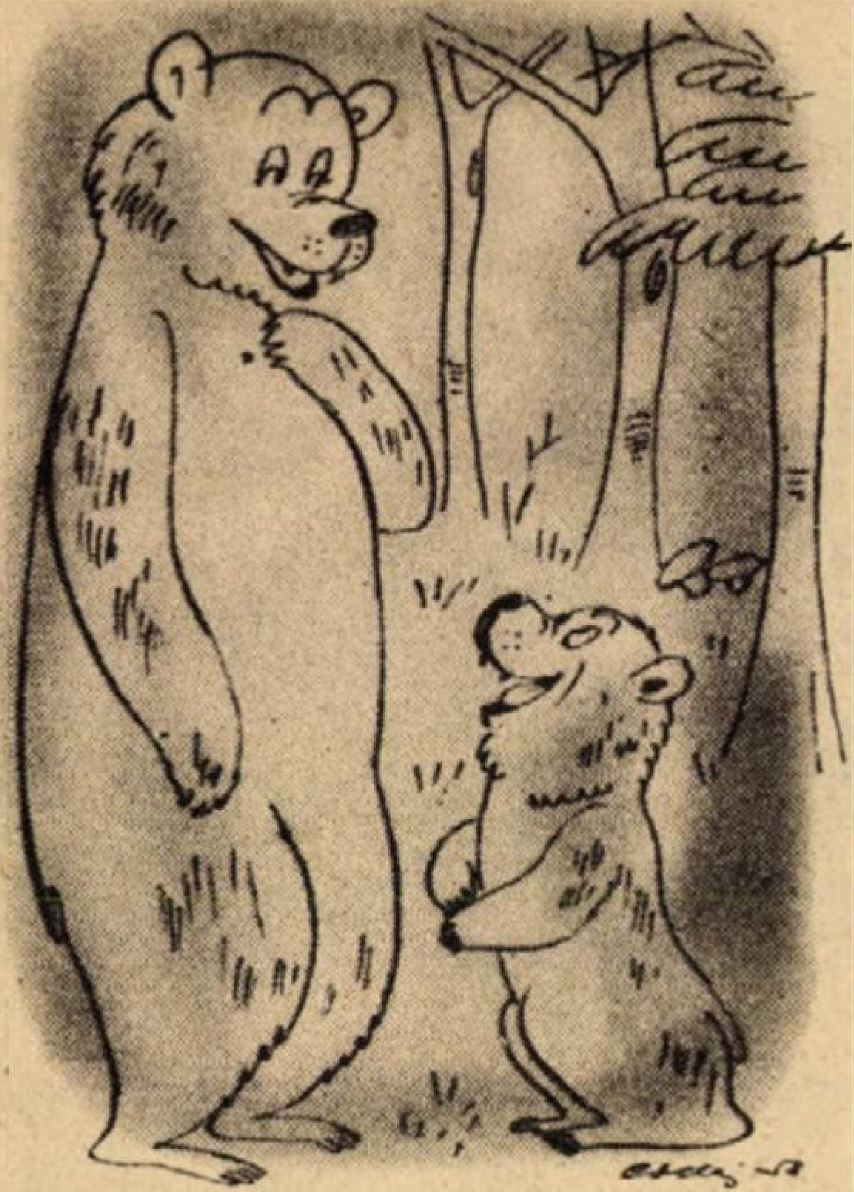

Toncz Tibor rajza

Egy régi választáskor

— Ragassza csak, szaktárs, legalább valami összetartja a lakásunkat...

Az erdőben

– Hát te mi leszel mackó, ha nagy leszel?
– Büfé Budapesten.

A Nyugatin

– Tudod, öcsém, azt olvastam, hogy itt a Marx téren nem vált be a lámpanélküli közlekedés . . .

RETTENETES EMBER

Beszélni sem szeretek róla! Mármint Sokorai Kázmérról, ember- és hivataltársamról. Mert ő embertárs ám a javából! Ő az, aki a puszta létével minduntalan rádöbbenti az embert arra, hogy közösségben él, hogy embertársa, felebarátja a többi, hasonszőrű élőlénynek. Hát nekem ez az ember nem fele-, de még negyed-, sőt nyolcadbarátom sem! Rám ne mosolyogjon ilyen fráter nap nap után szerető, megbocsátó arckifejezéssel!

Jaj, micsoda ember!

Nem lehet kihozni a sodrából. Ha ráförmedsz, elnézően mosolyog. Amikor már ki vagy éhezve egy kis jóízű káromkodásra, jóságosan megkérdi, hogy mi bajod van, talán valami kellemetlenség ért, attól vagy-e ilyen sajnálatosan ingerült, nem segíthetne-e . . . Ott állsz leforrázva, elment a kedved a méregtől is, még kedvedre ki sem toporzékolhatod magadat, az a kis friss indulat is elposványosodott benned. Pedig már abban reménykedtél, hogy talán egy kis jó lendületes botránnyá fajul a dolog, a többiek választanak szét, izzik a levegő, élénkül a vérkeringés. De ezzel? . . . Az ilyen ember cserbenhagy, mert ő minden helyzetben jótét lélek, fennkölt egyéniség. A falnak mégy a tökéletességtől.

Próbáld megütni. Megbocsát. Nem érdemes inzultálni, kár az erőfeszítésért. Pedig van ereje, csak nem használja, vagy ahogyan ő mondja: nem él vissza vele, mert ő jó ember és nem hagyja, hogy harag szennyezze be lelkét. Olyan, mint egy pofozógép vagy homokzsák. Kockázat nélkül pedig mit ér a verekedés? Az embernek elmegy a kedve az élettől is.

Egyszer lehülyéztem. Hálásan megköszönte, hogy felhívtam a figyelmét hibáira, másképpen nem lehet fejlődni. Mondtam neki, hogy lehetetlen alak. Azt válaszolta, hogy ezt már ő is sejtette régen, de ennyire világosan nem volt képes megfogalmazni. Az ember tehetetlen az ilyen képtelen helyzetben.

Irigy, önző, kapzsi!

Nem ad az embernek alkalmat arra, hogy megbocsásson neki. Nem fúr, nem árulkodik, nem rágalmaz, nem pletykáz, nem sérteget. Valósággal kérkedik a korrektségével, a becsületességével, a tapintatosságával, még hozzá olyan szerényen, hogy nem lehet belekapaszkodni, megfosztja az embert attól a kielégüléstől, hogy jót tehessen vele, mert a nyomorult nem szorul rá. Nem részegeskedik, nem issza el a fizetését, nem kell gyűjteni neki, nem kell a lelkére beszélni, nem kell jó útra téríteni, mert állandóan ott van. Vele szemben képtelenség gyakorolni a legszebb emberi erényeket, ezeket magának kaparintja meg.

Ravaszul kiszimatolja, hol van szükség segítségre. Orvul ott terem, segít, vigasztal, letörli a szenvedők könnyeit, mosolyt varázsol a bánkódók arcára, áldozatokat hoz, istápol, felemel.

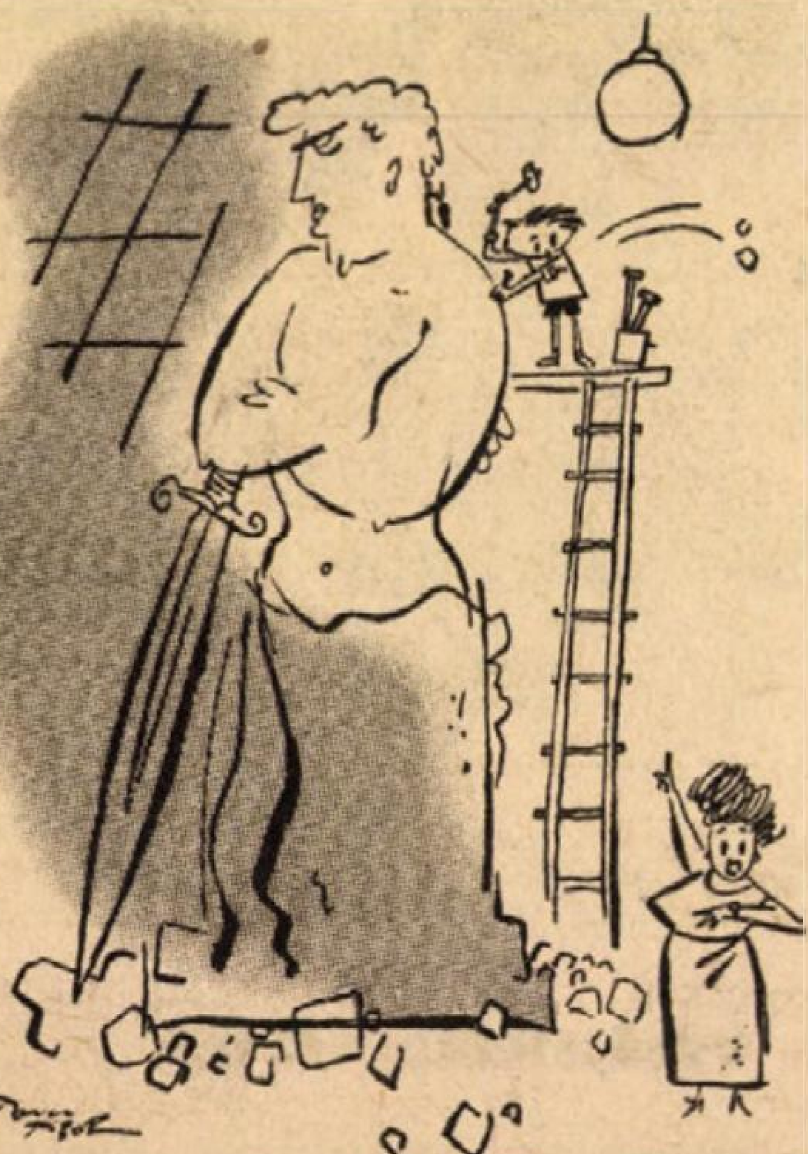
Hiszen csak egyszer követne el valami kis bűnt a nyomorult, lógna a hivatalból, füllentene, rászólna másokra! Csak egyszer botlana meg, hogy volna mit megbocsátani neki, lehetne miről erkölcsi prédikációt tartani számára. Vagy legalább néhanapján egy kicsit engesztelhetetlen lenne, durva, számonkérő! Nem, ő mindenkit megért, mindent megmagyaráz, mindent megbocsát. A maga körmönfont, finom módjára vágja mások arcába, hogy hitvány, gonosz emberek, gyarló bűnözők, összeférhetetlenek, gyűlölködők, a szenvedélyek rabjai. Ő persze földi angyal.

Velem is annyi jót tett már, hogy a megaláztatás keserű pohara szinte már kicsordult. Meddig tűröm még? Minden jótettével azt bizonyítja, hogy esett, nyavalyás ember vagyok, aki segítség nélkül elzüllene, elpusztulna. De ő, a jó ember, a nagyságos úr, bezzeg nem szorul segítségre. Letörne a dicsfény a fejéről, ha egyszer kitüntetné embertársait azzal, hogy legalább szívességet kérne tőlük őprófétasága, a két lábon járó jóság és szelídség.

Humanista szörnyeteg!

Feleki László

Univerzális csodagyerek

– Hagyd most abba, kisfiam! Menj szépen zongorázni, aztán siess a balett iskolába! . . .

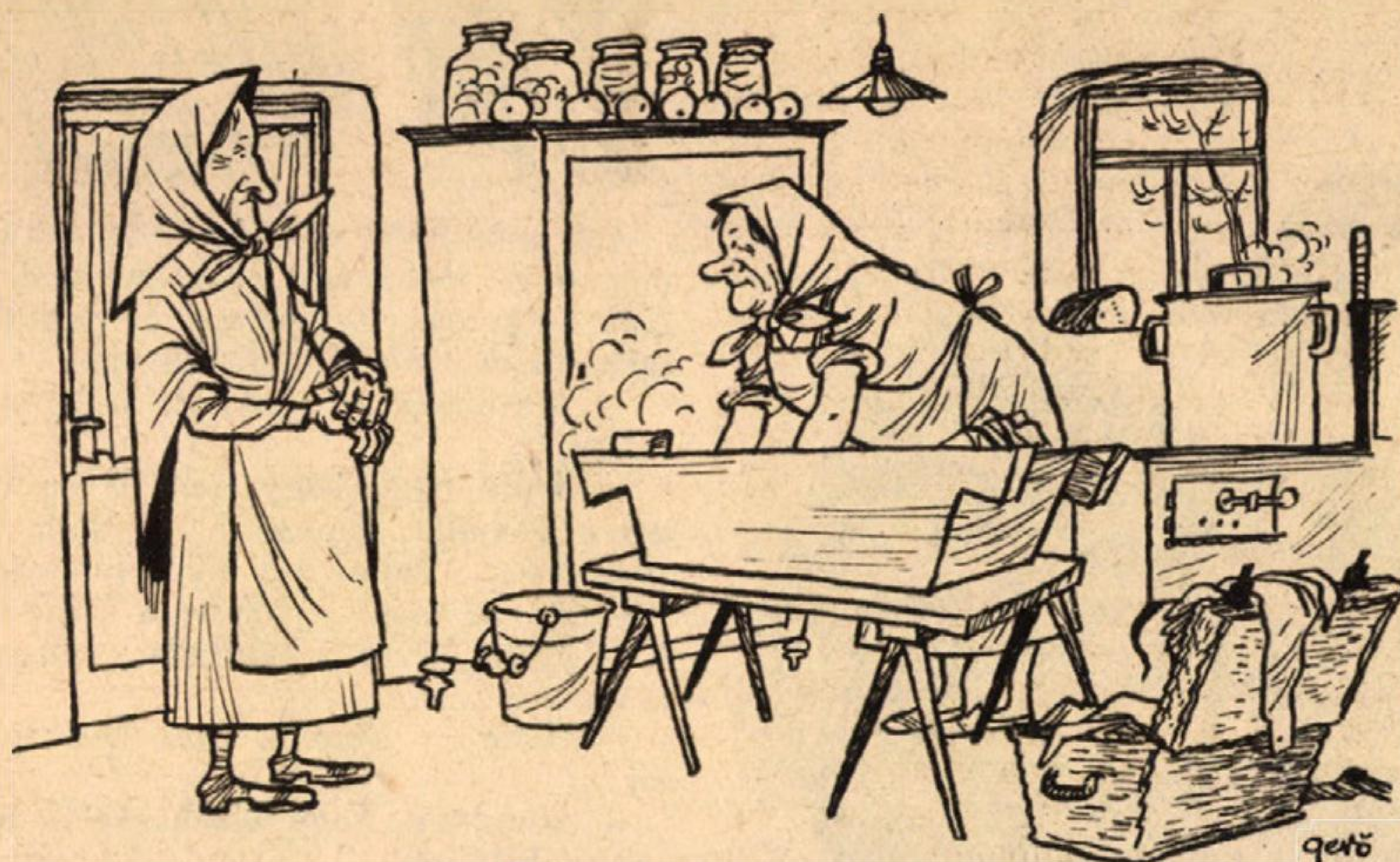
Csoda

Vasvári Anna rajza

Pesten van a gyerek

Gerő Sándor rajza

— Végre hírt kaptam a fiamtól!
— Írt?
— Nem. Elküldte a szennyesét...

Béke!

Végre befejeződött az első világháború! Mert hiába volt vége a második világháborúnak, az első még mindig tartott. Legalábbis Andorra és Németország között. Andorrát, ezt az 5200 lakosú kis köztársaságot, amely annak rendje és módja szerint 1914-ben hadat üzent Németországnak, nem hívták meg annak idején Versaillesba a békekonferenciára, holott az andorrai hadsereg mind a 7 tagjával résztvett a háborúban. Ennek következtében tovább tartott a hadiállapot a két ország között. Andorra nem is vett részt a második világháborúban. Az ember nem kezd új háborút, amíg a régit be nem fejezte. Most végre az andorrai államtanács elnöke rendelettel vetett véget az Andorra és Németország közötti, 1914 óta tartó hadiállapotnak.

Ketten beszélnek

— Én ezen nem vitatkozom magával. Én tudom, hogy az ország dolgai biztatóan alakulnak, magának a konszolidáció kérdésében is igaza van, én még az életszínvonal ügyében sem kötekedek, de számomra mindez érdektelen, mert én ellenzéki vagyok.

— És mit ellenez?

— Ezt így nem lehet kérdezni. Mert én nem foglalkozom külön-külön semmiféle részletkérdéssel. Én mindent ellenzek.

— És miért?

— Mert én ellenzéki vagyok. Nem megy ez a fejébe? Az én természetem már ilyen. Ellenzéki. Apám, nagyapám, dédapám is ellenzéki volt. Ez nálunk családi vonás. Az én famíliám mindig ellenezte.

— Mit?

— Azt, ami éppen volt.

— Mindig?

— Természetesen. Családunk ellenzékisége úgy vonul végig a magyar történelmen, mint kék fonál.

— Vöröset szoktak mondani.

— Akik nem ellenzékiek.

— És ha a többiek kéket mondanának?

— Akkor én vöröset mondanék. Azt vallom, hogy mindig úgy van rosszul, ahogy van. Én elleneztem az Árpád-házi királyokat, de az Anjoukat is. Sőt, a Habsburgokat is. Legyen nyugodt, a Horthyt is elleneztem. Szálasit is. Engem nem lehet felelősségre vonni semmiért sem. Mert én mindjárt mondtam, hogy nem lesz jó.

— Ezek szerint most a népi demokráciát ellenzi.

— Világos.

— És mit kívánna helyette?

— Mást.

— De mit?

— Az nem az én dolgom. Mi vagyok én? Politikus? Közgazdász? Filozófus? Nem uram, én egyik sem vagyok. Én ellenzéki vagyok. Szent hivatás ez! Én vagyok a történelem kovásza. Az előbbre vivő erő. A haladás motorja. Szeretném látni én azt a kormányt vagy államformát, amit én nem ellenzek.

— Császárság?

— Nem kell.

— Királyság?

— Ugyan kérem.

— Polgári demokrácia?

— Mindig elleneztem.

— Anarchia?

— Pfuj.

— Kezdem érteni. Maga egy olyan országban szeretne élni, amelyben mindenki ellenzéki. A kormány is, a nép is. Pártok azért lennének?

— Csak ellenzékiek.

— S ha megvalósulna ez az elképzelése? Jól érezné magát ilyen állapotok között?

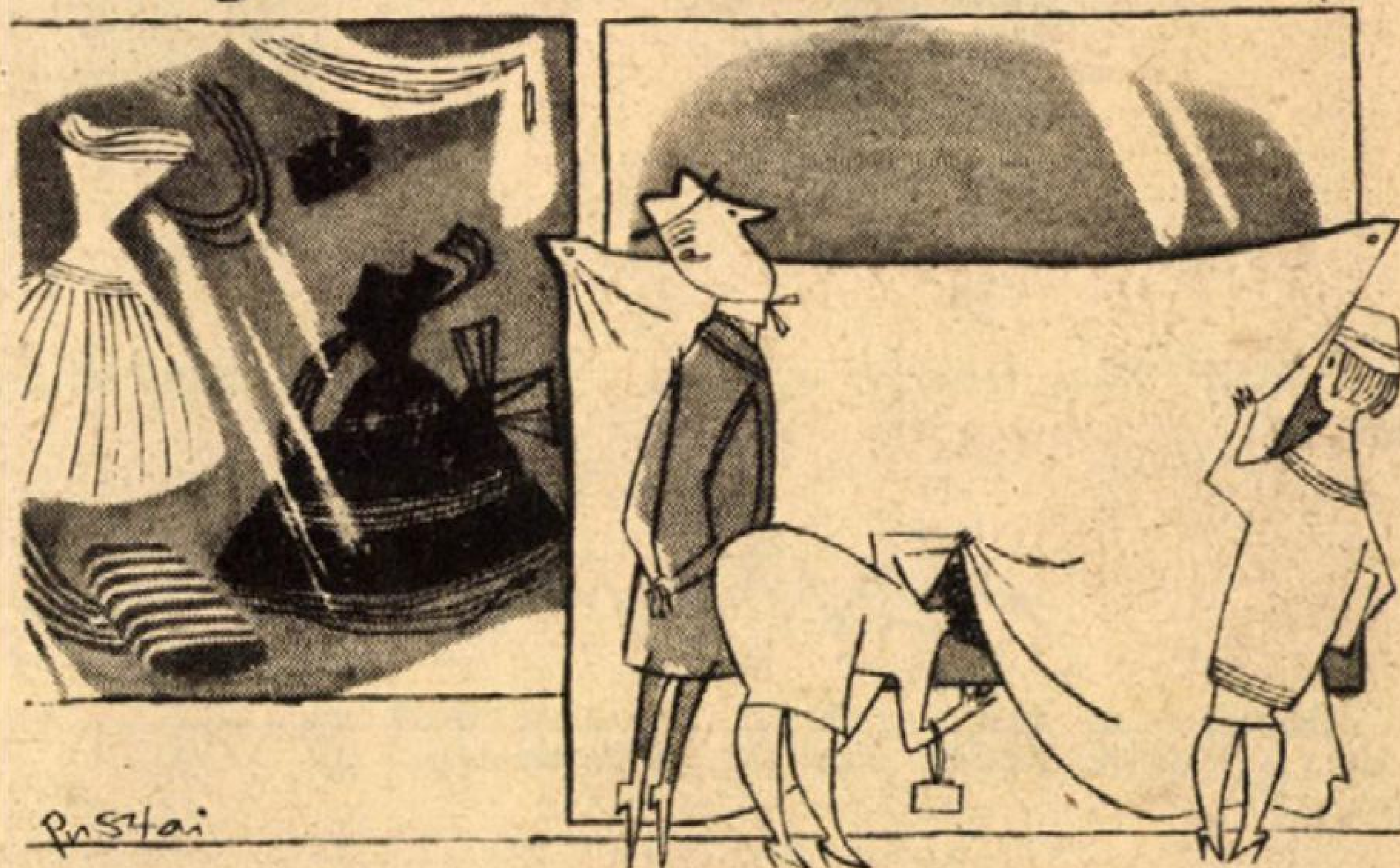
— Nem hiszem.

— Hanem? Mit csinálna?

— Elleneznem.

Tabi László

Divat

Melyik a vonzó kirakat?

Üzemanyagtakarékossági verseny

A győztes

PESTI PANASZ

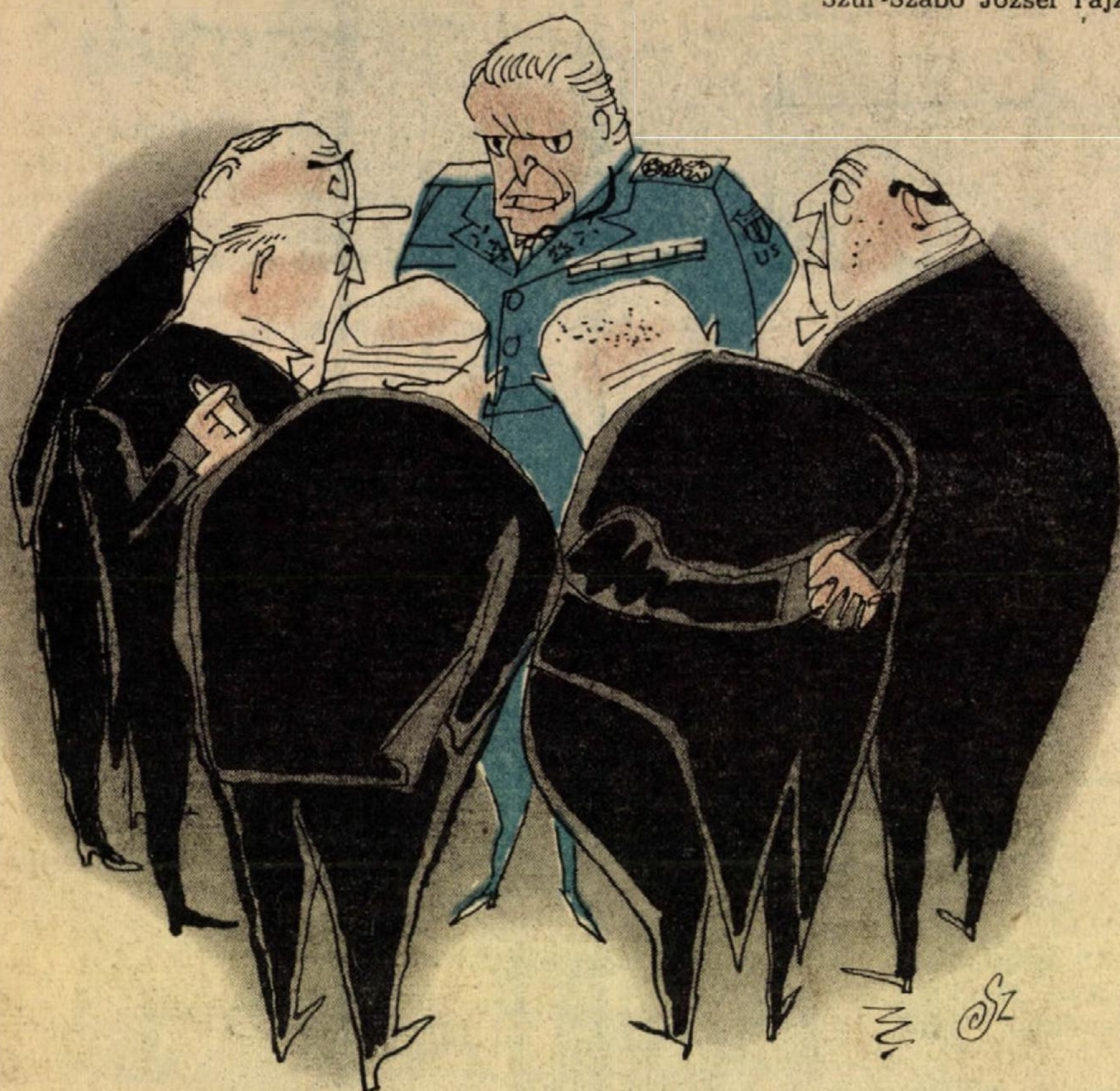
Az éttermekben Budapesten
Akad panaszom olykor némi,
Takarításra ebédközben
Vet súlyt sok söprögető néni.

Két fogás között söprögetnek,
Ilyennel szoktak meggyötörni,
De azért tőlem dicséretet
Sohasem fognak besöpörni.

H. F.

Katonai szakértő

Szűr-Szabó József rajza

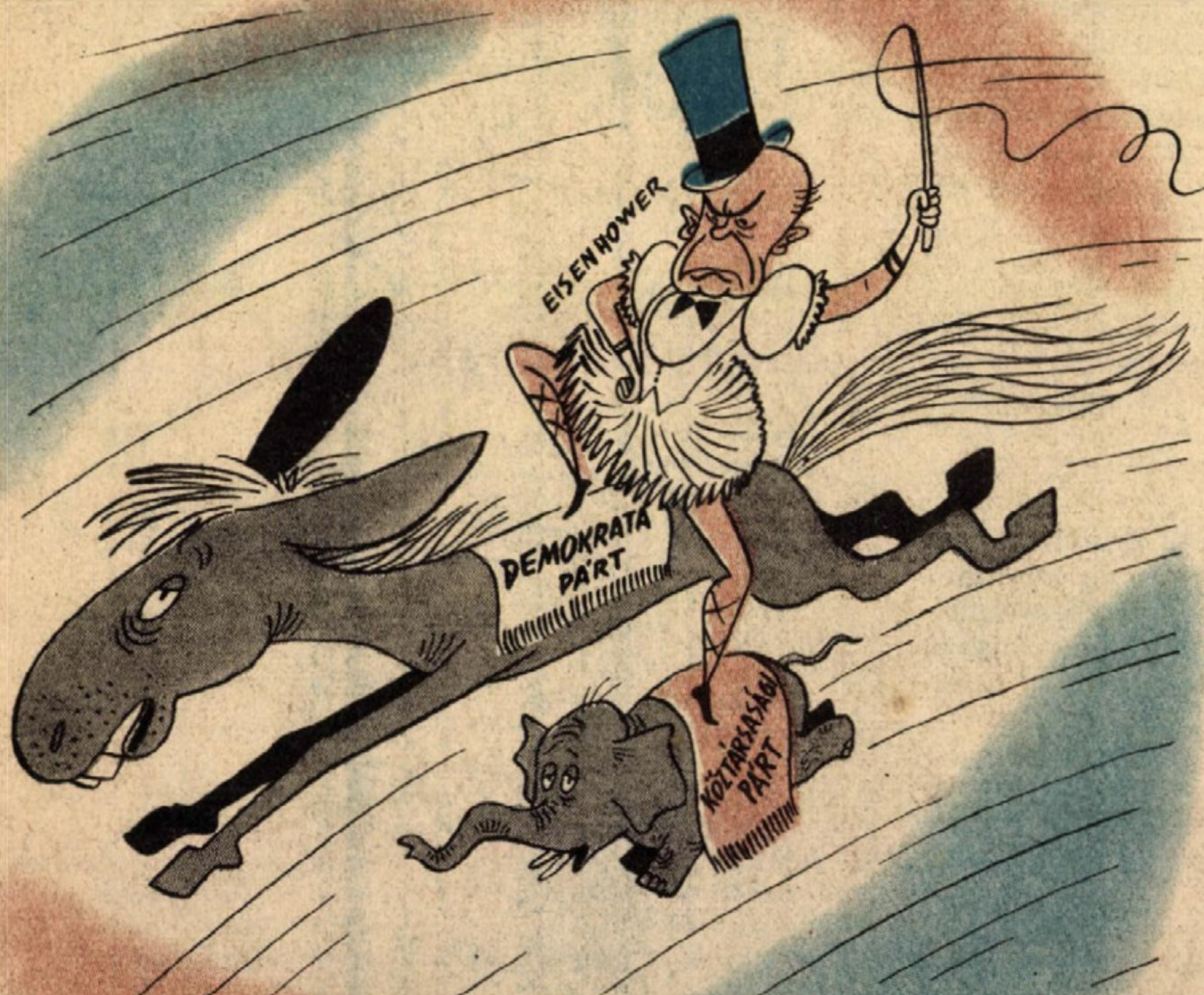

– Well! Meg lehetne egyezni a békében, ha hagynának minket békében lövöldözni...

Azért nyeregben marad

A Demokrata Párt győzött az amerikai választásokon a Köztársasági Párttal, Eisenhower pártjával szemben.

Sándor Károly rajza

– Nem mindegy nekem, hogy melyik a kisebb?...

Tanulságos párbeszéd

Azt mondtam egy kritikus barátomnak, hogy írtam egy novellát, amelyben csak fakanalak szerepelnek és mindegyik fakanálnak neve és jelleme van.

— Marhaság — szakított félbe a barátom.

— Tudd meg, hogy nem is én írtam ezt a novellát, hanem J. W. Eats amerikai író... Vajon mit akart mondani?...

— Ja, az más! — felelte a kritikus. — Eats kiutat keres a kapitalista világ zűrzavarából...

— Hehe... Nem is Eats írta, hanem én...

— Mondtam, hogy marhaság — bólintott a kritikus.

— Ejnye, de könnyen be lehet téged csapni. Vedd tudomásul, hogy Eats írta. C. A. Eats neves angol író. A novellában egy hím fakanál beleszeret egy nőstény fakanálba, de az kikosarazza, mire a szegény főzőeszköz meghasonlik és leugrik a kredenc tetejéről.

— Érdekes! — hallgatta áhítattal az én kritikus barátom. — A szerző rámutat a burzsoá világ elembertelenítési tendenciájára. A fakanál csak jelkép: az ember elfásult. A kredenc szimbólum: a nagytőke szimbóluma.

— Nagyon jó! — feleltem vidáman. — Mégis csak én írtam. Örülök, hogy nem marhaság.

— Nem is — csóválta a fejét a kritikus. — Őrültség. Zavaros játék a szavakkal, boci, boci, tarka, se füle, se farka.

— Boci, boci, tarka, se füle, se farka? Ez a véleményed P. S. Eats ifjú kanadai íróról, akit már zulu nyelvre is lefordítottak? Na szép...

A kritikusnak egy arcizma sem rándult meg.

— Miért? Azt mondtam: őrület. Fenntartom. A militarizmus által elnyomorított lélek vergődése, egészen az őrületig fokozva: a fakanálig. A tehetséges, fiatal író...

— Én vagyok! — fejeztem be a mondatot.

— Te vagy? Mondom, a tehetséges, fiatal író, aki te vagy, zsákutcába jutott. A zsákutca neve: formalizmus és az egész egy nagy marhaság. Már az elején megmondottam, hogy marhaság. Pfuj!

— Pfuj, mondod? De ezt csak te mondod, a művelt világ mást mond H. X. Eats, nemrég felfedezett délafrikai íróról...

— Engem te ne taníts! Azt hiszed, nem látom meg a novella letagadhatatlan értékeit? A kredenc, az nem más, mint a lelketlen állam-bürokrácia, a fakanál-szimbólum pedig...

— Beee! Én írtam! Beee! — gúnyolódtam a kritikussal.

— Marhaság! — vágta rá gondolkozás nélkül. — De mekkora!

— Megint beugrottál! — kiáltottam. — A. B. Eats ír író!

A kritikus fölényesen mosolygott.

— Te ugrottál be, ha elhitted, hogy én beugrottam. Ez egy remekmű. A fiatal író filozófus novellája a monarchizmus csődjéről... A fakanál az egyszerű nép...

Abbahagyom.

M. Gy.

„X"

Kovácsék szerény és becsületes emberek voltak. A férj az óragyárban dolgozott, az asszony egy szövetkezetben. Szerették egymást és az életet.

Egy borongós vasárnap megcsendült lakásukon a telefon.

— Holnap ellopom a valódi műszőrméből készült bundáját — jelentette ki egy borízű hang Kovácsnénak. — Itt „Z." beszél. „Z." a fekete lovas...

Az asszony felsikoltott és igaza volt. A bunda másnap nyomtalanul eltűnt.

Kedden „Z." a fekete lovas ismét telefonált.

— Holnap elviszem a vekkerórát, a karnist és a fregolit — mondta. — Nyugodalmas jóéjszakát kívánok.

Az asszony felsikoltott és igaza volt. A vekkeróra, a karnis, a fregoli másnap nyomtalanul eltűnt.

Csütörtökön a telefon berregése már pánikot keltett.

— Holnap kirámolom az egész lakást és átmetszem a férje torkát — fuvolázta „Z." a fekete lovas és letette a kagylót.

Az asszony felsikoltott. Most oka is volt rá, mert eszébe jutott a megoldás.

Na, mi a megoldás, kedves olvasó? Na, mi?

Ijedelemre semmi ok. Gyakorlott rejtvényfejtő — ha a cikk végére néz — már tudja, hogy hirdetésről van szó, hiszen ott az „x", amely az efféle születlen históriáknak polgárjogot ad lapjaink hasábjain.

Kovácsné egyszerűen lement a Háztartási Boltba és vett egy doboz „Hurrá" mosóport. Azóta nincs többé fekete lovas, mert a „Hurrá" mindent fehérre mos. (x)

Kun Erzsébet

Fel a fejjel!

Angliában megbüntetik azokat a kerékpárosokat, akik lehajtott fejjel kerékpároznak. Ezzel ugyanis baleseteket idézhetnek elő. A kerékpárosok különben nem azért hajtják le a fejüket, mert bánat nyomja szívüket, hanem utánozzák a versenyzőket, akik rágörnyednek a kormányra és úgy száguldanak.

Mint egy nottinghami újság írja: a kerékpáros legyen önérzetes és emelt fővel hajtson. Nálunk sem lenne haszontalan egy ilyenforma figyelmeztetés. A felemelt fejű kerékpáros például el tudja olvasni az előtte haladó jármű felírását: „Vezess baleset nélkül!"

Szavaz a város

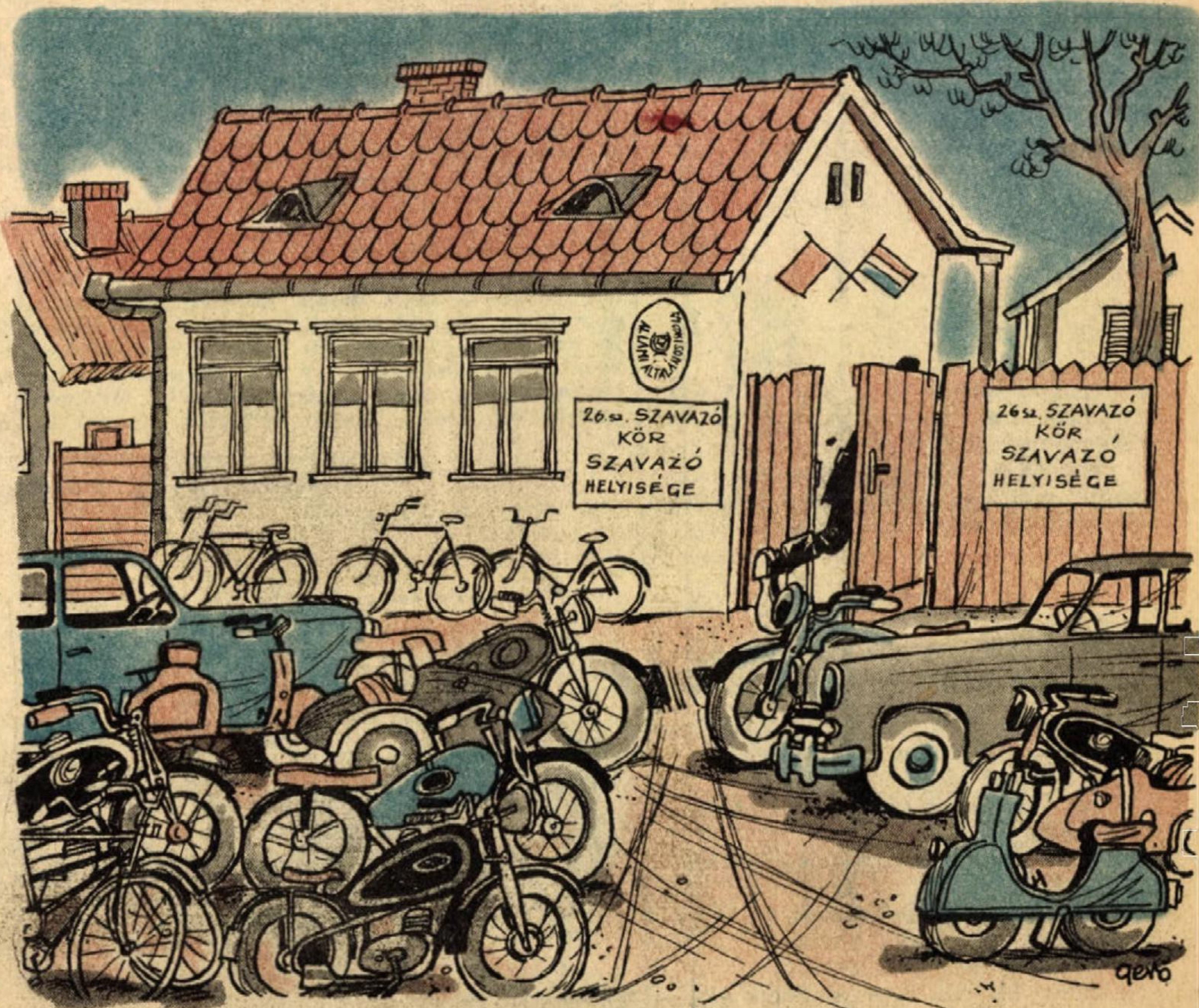
Szűr-Szabó József rajza

– Miránk szavaznak! Írjunk le nekik egy tiszteletkört!...

Szavaz a falu

Gerő Sándor rajza

A humor könyvéből

FELIX DAHN, a kiváló német jogtudóst hamburgi tartózkodása idején egyik előadása után meghívták egy estélyre. Dahn azzal utasította vissza a meghívást, hogy jól ismeri a hamburgi életmódot, tudja, hogy az csak rosszra vezet. Utoljára, amikor itt volt, nem tett mást hat héten keresztül, csak ivott és aludt. Hamburgi ismerősei megdöbbenve kérdezték: — Vajon miféle társaságba járt ön akkoriban? Dahn így felelt: — Nyugodjanak meg, uraim, életem legelső hat hete volt az, amit itt töltöttem!

SZENDE FERENC, a kiváló operaénekes, szabadságát mindig szülőfalujában töltötte, ahol édesapja kántortanító volt. Egy ilyen látogatása alkalmával összetalálkozott egy öreg nénikével, aki már akkor ismerte a művészt, amikor még kisfiú volt. Nagy örömmel üdvözölték egymást, a nénike érdeklődött, hogy-mint megy a sora Pesten. Szende elmagyarázta neki, hogy az Operaház tagja lett.

Az öreg néni hallgatta, hallgatta, egyszer csak aggódó hangon így szólt: — Azért mégis csak jobb lenne, ha ide jönne a faluba kántornak. Igaz, hogy itt jól kell tudni énekelni, de hát majd csak belejönne.

DÉNES OSZKÁR, a kitűnő magyar táncoskomikus találkozott családjuk egyik régi barátjával.

— Te, Oszkár — mondta ez neki — olyan furcsa, hogy neked se bajuszod, se szakállad nincs. A kedves nagyapádnak hatalmas bajusza és szakálla volt.

— Igen — mondta Dénes — de én ebben a tekintetben a nagymamámra hasonlítok.

KARL THIERSCH híres német orvosnak az volt a szokása, hogy véleményét, éles, csípős mondatokban fejezte ki. Egy sebészkongresszus alkalmával az eszmecserét, amely a lőttsebek kezeléséről szólt, így fejezte be: „Hagyjuk hát nyitva a lőttsebeket és zárjuk le a vitát".

hallottam egy viccet

Csemegéssy nagyon szomorúan baktat az utcán. Arra jön barátja, a Patyunka.

– Mi bajod?

– Áh – legyint a másik –, családi ügy.

– Nono.

– Igen. Összevesztem a feleségemmel.

– Kellemetlen.

– Az. Pláne, mert fogadalmat tett, hogy nyolc napig nem beszél hozzám.

– És ezért vagy rosszkedvű?

– Ezért. Ma telik le a nyolcadik nap.

Bonyolult vásárlás

Pesti cukrászdában süteményt vásárolni nem tartozik a legkönnyebb és legüdítőbb feladatok közé, normális körülmények között sem. De hadd mondom el egy aránylag bonyolult vásárlásom hiteles történetét. Tessék jól figyelni.

Bementem a cukrászdába, ahol rengeteg csinos és ínycsiklandó külsejű sütemény fogadott. Habozás nélkül kiválasztottam a legcsinosabb elárusítónőt és megjelöltem azt a három darab süteményt, amelynek elfogyasztását tervbe vettem. Ezen kívül kértem még egy gesztenyepürét is. A kisasszony felírta egy számolócédulára a három sütemény árát, villámgyorsan összegezte a számjegyeket, amiből kiderült, hogy 10 forint 65 fillér lefizetése ellenében a süteményeket átvehetem, ha majd egyszer eljön az ideje. Ezután egy másik blokkra felírta a gesztenyepüré árát, négy forint tizet és egy P betűt is írt a blokkra, ami nyilván „pürét" jelentett. Tessék jól figyelni, mert ennek később jelentősége lesz. Ezekután még egy pillantást vetett a süteményes számlára, majd megállapítván, hogy az összegezésben tévedett, a 10 forint 65-ös számlát 11 forint 65-re javította. Én a két blokkal a pénztárhoz fáradtam és vártam soromra. Néhány percnyi civilizált tülekedés után a pénztárosnő színe elé kerültem. Megjegyzem, hogy kivételes szerencsém volt, mert a National-kassza ezúttal nem romlott el abban a pillanatban, ahogy odaértem. Mert, ezt csak mellékesen jegyzem meg, a National-kassza rendszerint abban a pillanatban szokott elromlani, amikor az én blokkomra ke ül a sor. Ilyenkor ugyanis néhány percig várni kell, amíg előkerül Jenő, olajos overallban, és egy srófhúzó és kötőtű felhasználásával addig piszkálja a fogaskerekeket, míg ismét működésbe nem lépnek. Ez most nem volt. A pénztárosnő elkezdte a blokkolást és benyomta a gépen a tizest. Tessék jól figyelni, mert ennek később jelentősége lesz.

A pénztárosnő működését ugyanis, az én hangom állította meg. Egy pillantást vetvén a fejjel lefelé álló számokra, pechemre megállapítottam, hogy az elárusító kisasszony első összeadása volt helyes és ezt közöltem is a pénztárosnővel. Ő megköszönte éberségemet, a blokkot visszajavította 10 forint 65-re. Ezek után előbb a pürét blokkolta le, majd látva munkája eredményét, felsikoltott:

— Szent isten! A tizes már be volt nyomva, most mit csináljak?

Valóban, a blokkon 14 forint 10 fillér volt látható, mely összeg sem a há-

rom sütemény árának, sem a püré árának nem felelt meg. A pénztárosnő kezét tördelte kétségbeesésében, úgyhogy segítségére siettem tanácsommal.

— Egyszerű a megoldás — mondtam. — Blokkolja le a differenciát, a tíz forint ötvenötöt. Majd meglátjuk, mit hoz az idő. —

A pénztárosnőt meggyőzte fatalista érvelésem, de a szorongás nyomai nem tűntek el arcáról. Esedezve kérlelt:

— Tessék elmagyarázni a csomagolóban, miről van szó...

Ugyanis a blokkal a csomagolóba kellett fáradnom, ahol illő sorállás után a csomagolónő színe elé kerültem. A kartársnő rémülettől dermedten nézett rám. Hosszú és kimerítő magyarázatom nem nyugtatta meg. Egész testében reszketett a felindulástól:

— De hiszen a püré külön számlára megy! Hogyan tudok én így a pürével elszámolni...

Most hosszú, izgatott szóváltás következett a csomagolónő és a pénztárosnő között, amelyből én bepillantást nyerhettem volna a püré-rendszer rejtelmeibe, ha lenne hozzá fogékonyságom. Így csak az emberi indulatok shakespeare-i kavargásában gyönyörködhettem. Végül is, bizonyos idő múltán, szerényen így szóltam:

— Bocsánatot kérek...

Én vettem cukrászati termékeket, azok ellenértékét készpénzben kifizettem, az áru itt van az orrom előtt, tessék azt nekem ideadni, a többi az önök dolga.

A csomagoló kartársnő azonban nem látta ilyen egyszerűnek a dolgot. Elrohant, hogy megkeresse az üzletvezetőt. Közben az élet ment tovább, csak én álltam ott tehetetlenül a pult sarkánál, orrom előtt a kifizetett süteményekkel. Megkíséreltem, hogy a másik csomagolónőt megkörnyékezzem. Minden eredmény nélkül. Szórakozottan és bűntudatosan keresztülnézett rajtam. Végre előkerült az üzletvezető. Amint megismerkedett a tényállással, azonnal intézkedett. A süteményeket nekem ítélte. Én boldogan markoltam fel csomagomat, de azért maradt valami hiányérzetem. Elmenőben, bizalmasan odahajoltam a csomagolónőhöz:

— Tessék már mondani, miért kellett itt nekem várakoznom?...

A kisasszony fülembe súgta a titkot.

— Mert ön volt az egyetlen tanú arra, hogy a pénztárosnő követte el a hibát...

Megnyugodva és egy kicsit büszkén távoztam. Ez azért mégis más érzés. Nem mint vevő várakoztam, hanem, mint koronatanú.

Gádor Béla

Neveljük a közönséget!

Gerő Sándor rajza

A kalauz: Amíg a következő autóbusz jön, tanulmányozzák a fegyelmezett közlekedés szabályait!

Mindenféle

Szépen megöregedni csak azok tudnak, akiknek van idejük hozzá.

*

Rettenetes dolog, amikor jót mond rólunk egy hazug ember, akinek egyetlen szavát sem hiszik el.

*

A harag rossz tanácsadó, mégis sokan fordulnak hozzá tanácsért.

*

X. okos ember. Mindenkor, minden helyzetben pontosan tudja, hogy mit nem kell mondani.

*

Az a kétéves kisfiú, akinek már nem ízlik úgy a cucli, mint azelőtt, érzi, hogy életének egy korszaka lezárult.

*

Az illető annyira felfújt nagyság, hogy mindig a felszínen marad.

F. L.

Novemberi eső

Szűr-Szabó József rajza

– Te, Mici, ezekből kitartó férjek lennének... Ilyen időben már egy félóráján jönnek utánunk!...

Apaszív

Van itt, Budapesten egy fiatal, magas, erős, de nagyon tehetségtelen színész, bizonyos Tihamér nevezetű. Ez a fiatalember liheg, robog, ezer lóerővel dolgozik, szaladgál, igyekszik népszerűsíteni magát, minden színészeti szakkönyvet elolvas, hibátlanul idézi a világ nagy rendezőinek és színészeinek nagy mondásait, csak az az egy hibája van, hogy reménytelenül tehetségtelen.

Mégis, mindig ki tud verekedni magának szerződést, szerepet, a bajok csak

akkor kezdődnek, amikor felmegy a függöny és játszani kezd.

Ha bárkivel is találkozik, azonnal káprázatos sikereiről kezd beszélni, megmagyarázza, miért volt helyes és tökéletes a felfogás, ahogy új szerepét eljátszotta és hogyan fogja megcsinálni a következőt. Szerényen leszögezi, hogy az elmúlt háromszáz évben, hozzá hasonló színészzseni nem született és ha így halad a világ, nem valószínű, hogy a közeljövőben meg fog születni. Egy bizonyos: mi, ma élő emberek nem fogjuk megérni ennek az új színésznagyságnak a születését.

Ez a Tihamér, az elmúlt szezon végén halálos harcok után kapott egy, a szokottnál nagyobb szerepet és ez lett a veszte.

A szerepet el is játszotta, hiába harcolt ellene a rendező és Tihamér még a megszokottnál is rosszabb volt. Nem tetszett a kollégáknak, nem tetszett a kritikusoknak, sőt, nem tetszett a közönségnek sem. A lapok is megemlékeztek róla és a kritikusok csak a legrosszabbakat tudták róla írni.

Tihamér szülei, egyszerű, vidéki emberek és imádják egyetlen, pestrekerült fiukat. Néhány nappal ezelőtt a rossz színész, a következő levelet kapta édesapjától:

„Édes fiam! Mi egészségesek vagyunk, nehezen dolgozunk, de nem panaszkodunk, mert mindenünk megvan, amire szükségünk van. A szomszédokkal jól megvagyunk, a tehén megellett, ahogy vártuk, szép egészséges borja született. Csak egy baj van édes fiam, ami miatt anyáddal együtt sokat búsultunk. Olvastuk az újságban, hogy a színházban, ahol dolgozol, rosszul játszottál. Ez többet elő ne forduljon veled. Játsszál jól. Csókol, apád."

A színész a levélre ezt válaszolta:

„Drága apám! Azt írod leveledben, hogy nehezen dolgoztok, de nem panaszkodhattok. Én tudom jól, hogy milyen szegények vagytok és ez fáj nekem. Dolgozzatok könnyen és legyetek gazdagok. Sokszor csókol fiatok, Tihamér."

Királyhegyi Pál

FIGYELMES KISZOLGÁLÁS

Egy Váci úti cukrászdában az alábbi táblára lettem figyelmes:

A panaszkönyvön kívül
panaszt lehet tenni még:
A Belkernél
A kerületi tanácsnál
A kerületi Vendéglátóipari Trösztnél
Mentők 04
Tűzoltók 05

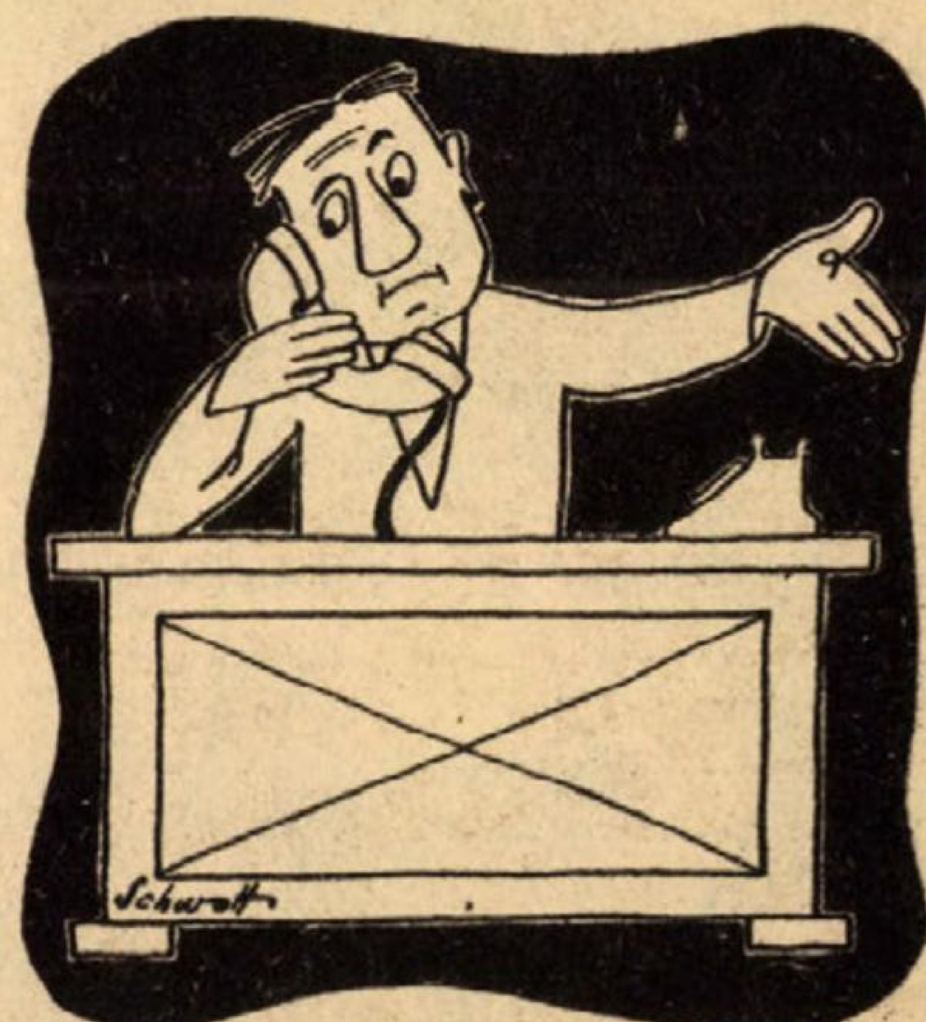
Ez már döfi. Itt aztán már mindenre felkészültek. Aki pedig itt sem tudja kipanaszkodni magát, még hívhatja esetleg a Főkapitányságot.

T. A.

Házasság előtt kötelező az orvosi vizsgálat

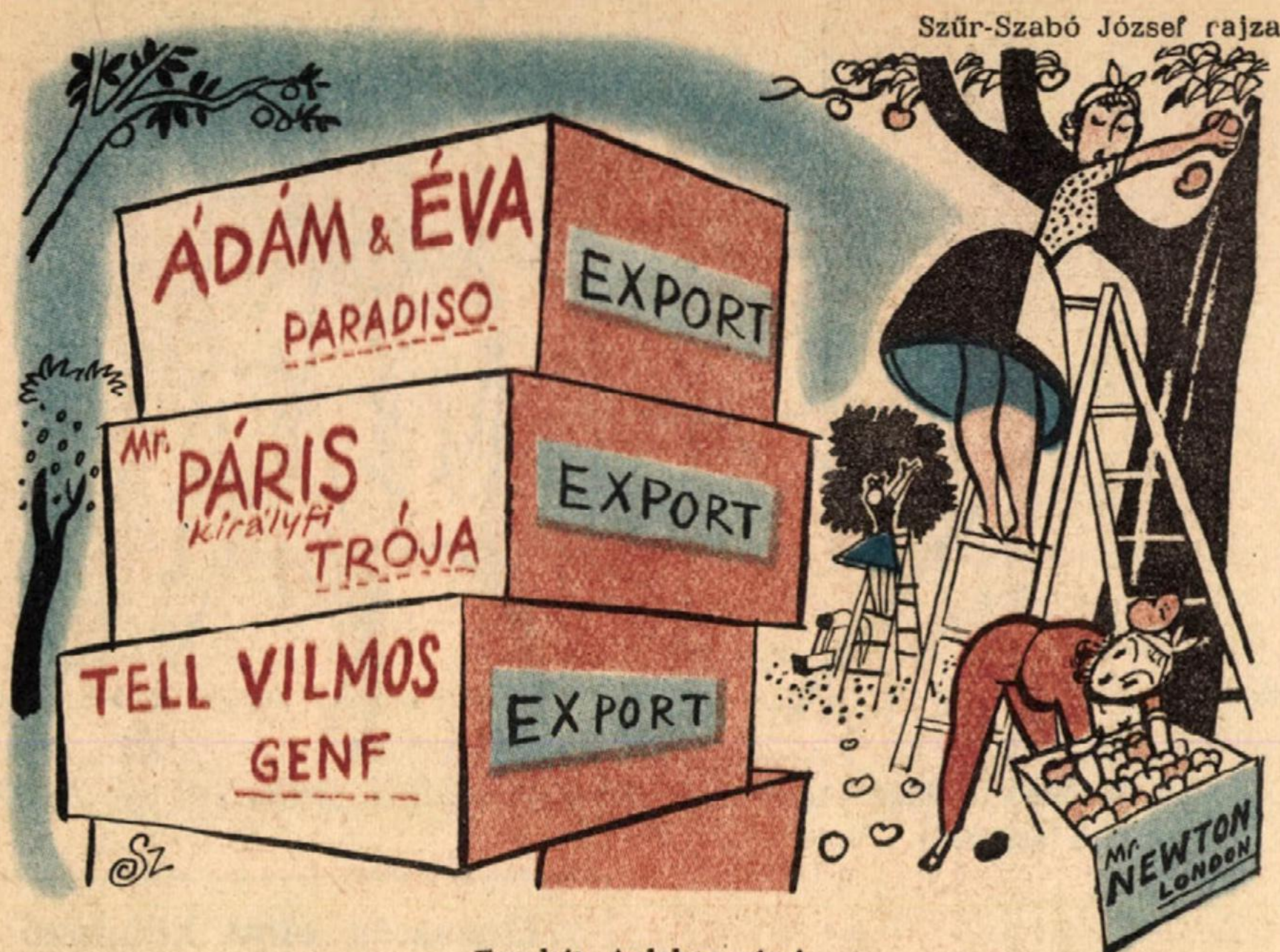
Meglepő!

– Mit mond? Önnek nincs telefonja? Bocsánat, akkor téves kapcsolás!

Sok almát exportálunk

Szűr-Szabó József rajza

Egy-két érdekes cím!

Nyugati nagyipar

(Parschau rajza a Berliner Zeitungból)

– Megérkezett az új munkatársunk . . . Száz munkás helyét foglalja el! . . .

A MILLIÁRDOS KÖNYVTÁRÁBAN

Toncz Tibor rajza

– Jöjjön, miss Mabel, itt nyugodtan beszélgethetünk . . . Ide a kutya sem teszi be a lábát! . . .

Meglepő!

Pusztai Pál rajza

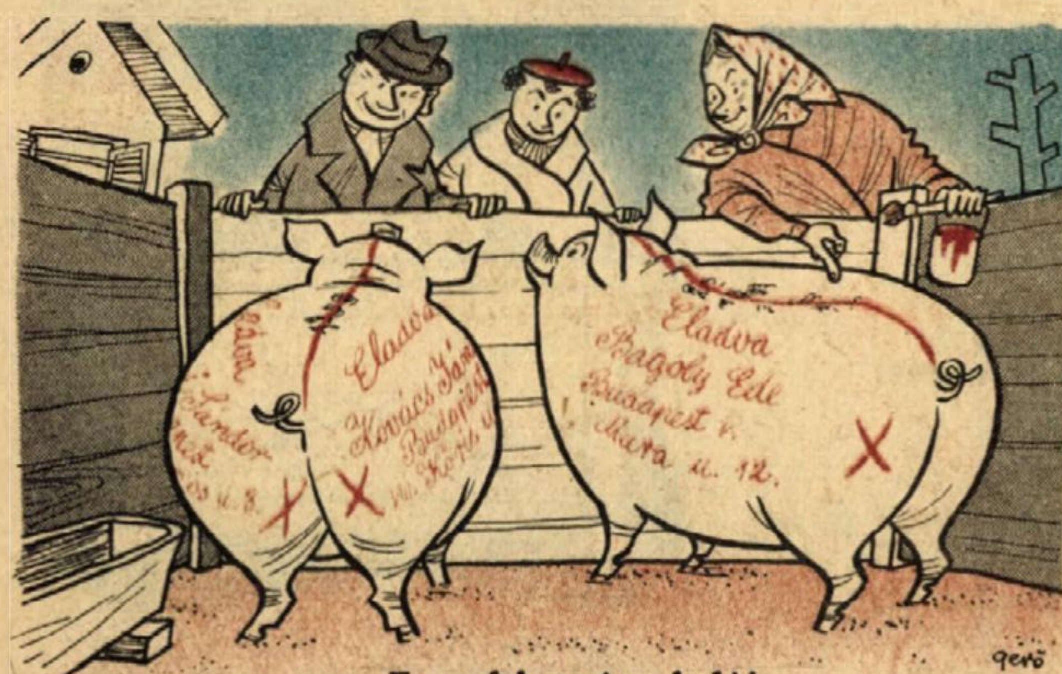

– Mondja, nem tud a saját lábán állni?
– Érdekes! Maga tudja melyik a saját lába?

Hizlal a város

Gerő Sándor rajza

– Ez a fele még eladó!

ÁTALAKÍTÁS

Szereplők: Tisztviselő és Lapaj, a félelmetes. Szín: Lapaj lakása

TISZTVISELŐ: Jónapot kívánok.

LAPAJ: (barátságtalanul morog valamit)

TISZTVISELŐ: Szabó Gyulát keresem . . .

LAPAJ (fenyegetően): He?!

TISZTVISELŐ: Szabó Gyulát keresem, más néven Lapajt, a félelmetest, a környék rémét, a 3567-es számú Italbolt törzsvendégét . . .

LAPAJ: Köpd ki, mit akarsz!

TISZTVISELŐ: Van szerencsém bejelenteni, tisztelt huligán úr, a Vendéglátóipari Főfőigazgatóság nevében, hogy a mai nappal, húszezer forintos költséggel elkezdjük az ön átalakítását.

LAPAJ: Mit csinálnak velem?

TISZTVISELŐ (oktató hangon): Át-ala-kít-juk, tisztelt huligán úr! A Vendéglátóipari Főfőigazgatóság félmillió forintot takarít meg, ha a törzsvendégeket alakítja át. Tetszik érteni, huligán úr?

LAPAJ (ijedten): Segítség!

TISZTVISELŐ (komoran): Ne tessék kiabálni, mert akkor nem tudom felolvasni a tanrendet . . .

LAPAJ: Tanrend? Nekem nem kell tanrend . . . Segítség!

TISZTVISELŐ: A tanrend a következő: 8-tól 9-ig nyelvtan, 9-től 10-ig ének, 10-től 11-ig erkölcstan, 11-től 12-ig egészségtan, 12-től 1-ig társadalomtudomány, 1-től 2-ig vegytan, 2-től 3-ig . . .

LAPAJ (dühösen): Pofa be!

TISZTVISELŐ: Pofa be? 2-től 3-ig illemtan, 3-tól 4-ig irodalomtörténet, 4-től 5-ig gyógytorna, 5-től 6-ig közgazdaságtan, 6-tól 7-ig kézimunka . . .

LAPAJ (már beszélni sem tud a dühtől): He . . . ha . . . te . . . hogy az a . . .

TISZTVISELŐ: Beszéd- és értelemgyakorlat 7-től 8-ig, 8-tól 9-ig biológia, 9-től 10-ig tánc, 10-től 11-ig a csendrendelet tanulmányozása, 11-től 12-ig számtan, 12-től 1-ig . . .

LAPAJ (hörögve): Elég volt! Megöllek!

TISZTVISELŐ (gyorsan): Az is lesz! 12-től 1-ig elég volt, 1-től 2-ig megöllek, 2-től 3-ig büntetőjog, 3-tól 4-ig fizika, 4-től 5-ig . . .

LAPAJ (nyöszörögve): Ha még egy szót szólsz, kutya, akkor megfojtalak, te! . . .

TISZTVISELŐ (hadarva): 4-től 5-ig te vagy a kutya, 5-től 6-ig ebtartási alapfogalmak, 6-tól 7-ig mit akar tőlem, 7-től 8-ig ne közelítsen, 8-tól 9-ig azt hiszi, megijedek magától, 9-től 10-ig röhögnöm kell . . .

LAPAJ (eszelősen): 10-től 11-ig tűnjön el, mert 11-től 12-ig fogom ütni és 12-től 1-ig agyonverem . . .

TISZTVISELŐ (fölényesen): 1-től 2-ig ne röhögtesse ki magát, 2-től 3-ig vegye tudomásul, hogy 3-tól 4-ig átalakítjuk magát és 4-től 5-ig rendes embert faragunk magából, ha 5-től 6-ig belegebed is, érti?!

LAPAJ (siránkozva): Hol vagy, mama?

TISZTVISELŐ (még gyorsabban): 6-tól 7-ig csillagászat, 7-től 8-ig madártan, 8-tól 9-ig konyhaművészet . . .

LAPAJ: Könyörgök, kartárs, ne folytassa!

TISZTVISELŐ: 9-től 10-ig folytatom, 10-től 11-ig bírom még, 11-től 12-ig sej de vidáman . . .

LAPAJ (hebegve, félig őrülten): 12-től 1-ig . . . azaz . . . ígérem, hogy 1-től 2-ig . . . beleőrülök . . . 2-től 3-ig . . . (sírni kezd).

TISZTVISELŐ: 3-tól 4-ig ne sírj, fiam, 4-től 5-ig töröld meg az orrod! . . .

LAPAJ (engedelmesen): Igenis, megtörlöm az orrom . . . 5-től 6-ig . . . Végem van! . . .

TISZTVISELŐ: 6-tól 7-ig elmegyek, 7-től 8-ig köszönj szépen a bácsinak . . .

LAPAJ (gyerekesen): Kezitcsókolom, bácsi kérem . . .

TISZTVISELŐ: Mondd meg szépen, hogy hívnak, kisfiú?

LAPAJ (szipogva): Szabó Gyuszika vagyok?

TISZTVISELŐ: Nem te vagy Lapaj, a félelmetes?

LAPAJ: Nem kérem szépen, én a Szabó Gyuszika vagyok . . .

TISZTVISELŐ (atyai hangon): Fogsz mégegyszer az italboltban randallírozni, Gyuszika?

LAPAJ: Soha többé! . . . Soha többé!

TISZTVISELŐ: No, akkor végeztünk . . . Mehetek tovább . . . Szervusz, Gyuszika! Légy jó kisfiú!

LAPAJ: Kezitcsókolom 8-tól 9-ig, 9-től 10-ig kisztihand, 10-től 11-ig alázatos tiszteletem . . .

Mikes György

Karrier fényképekben elbeszélve

Hegedűs István rajza

A TEXTILES NŐJE

A textilest az antikváriumban láttam először, azután még többször ugyanott. Másutt sohasem találkoztam vele; ő mindig kocsin járt, én mindig gyalog. Négyen-öten találkoztunk csaknem minden nap az antikváriumban. Sok mindenről beszélgettünk, hátul a kis kerek asztal körül; irodalomról, politikáról, csak nőkről nem, ami elég furcsa harminc és ötven közötti férfitársaságban. De csak egy ideig nem beszéltünk. Aztán annál többet. A textiles nőjéről. A textilesnek gyára volt és rengeteg pénze. Mindig autóval gördült az üzlet elé, télen is kalap és felsőkabát nélkül ugrott ki a hatalmas kocsiból. Testes, őszülő ötvenes ember volt, nevét már elfelejtettem, de míg tudtam is csak „textilesnek" neveztük. Remekül szabott ruhákat viselt, mindig más színű nyakkendőt, széles rámájú, lakk-kaplis cipőt. Húsos képe mindig olyan volt, mintha percekkel előbb lépett volna ki a fürdőből, forró és hideg zuhanyok, lemosások, masszázs és borotválás után.

De nem ezért utáltuk. Hanem, mert rengeteg pénze volt, nekünk meg kevés. A textiles szép kötésű antik könyvekre vadászott és színes francia metszetekre. Lassan, állva lapozgatta a könyveket, — az üléseket mi foglaltuk el. Keveset beszélt; jobbra rakta a többször átforgatott, kiválasztott könyveket, balra ami nem érdekelte. Azt hiszem ő is jól érezte magát a könyvesboltban, különben nem állt volna másfél órát is a pult előtt, hiszen minden perce drágább lehetett, mint nekünk az egész napunk. Valószínűleg figyelt a beszélgetésünkre is, bár úgy tett, mintha észre sem vette volna, hogy a világon vagyunk. Mi pedig megvetettük és egyáltalán nem feszélyeztük magunkat jelenlétében. Sőt, éppen ilyen alkalommal került legtöbbször sor társadalombírálatra, politikára, melynek hallatára minden gyárosnak hideg állt volna a gerincébe. Rajta azonban nyomát sem láttuk ilyennek, bár igyekeztünk vastagon kenni a színeket. Hiába! — nem tudtuk kimozdítani rendíthetetlen közönyéből, bár megtettünk mindent. Föl nem fricskázhattuk, mert mégis csak vendégek voltunk, inkább mint vevők, míg a textiles ezrekért vásárolt.

Jó két éve láttuk már, havonta egyszer-kétszer, mikor egy alkalommal — éppen öten ültünk hátul — belépett a textiles egy fiatal, 18-19 év körüli lánnyal. Hirtelen megnémultunk, mintha mennykő csapott volna belénk; soha nem láttunk ilyen tökéletes szépséget! Nem volt magas, de karcsúsága megemelte. Nagy, árnyékolt, sötét szemek, apró, gyönyörűen ívelt telt száj, két marokkal átfogható, valószínűtlen keskeny derék. Rövidre vágott, ragyogó hullámos fekete haja, a homlokán apró pihékbe göndörödött. Könnyű kosztümjét művész szabta, kirajzolva vállainak, mellének, csípőjének, combjainak tökéletes vonalát. Meztelenebbnek hatott, mintha ruha nélkül lett volna.

Percekig bámultuk némán, ő meg úgy tett, mint a kísérője; ránk se hederített. Egy darabig ült egymásra fektetett lábakkal — amelyeknél tökéletesebbet nem álmodott szobrász —, aztán felállt, elsétált az ajtóig és kinézett az utcára.

Jó félóráig válogatott a textiles, aztán fizetett. A visszajáró pénzt kényelmesen zsebredugta és e mozdulata közben, alig látható, fölényes, megvető, hideg mosollyal ránk nézett. Csak egy pillanatra.

„No, kis firkászok" — mondta a szemével — dülled a szemetek, mi? Kellene, he? De ebből nem esztek. Az enyém! Próbáljátok elvenni! Fiatalabbak vagytok, nyalkábbak, rajta! Hehe. Álltok, mint a birkák, torkotokon akadt a nyegle hang. Ti kezdtek velem? Nem látjátok milyen erő, mekkora hatalom vagyok! Mindent megkapok, mindent megveszek, minden az enyém! Szép könyvek kellenének? Kinek van pénze rá? Nekem! Én veszem meg! Most viszi a könyves a kocsimhoz. Az egész boltot megvehetném, és a többit is sorra mind! Jó nőm van, mi?... Szemeteken látom, milyen szép. Még a cipője talpát sem érinthetitek, én meg azt teszem vele, amit akarok. Intésemre meztelenül táncol a szőnyegen. Meghalnátok érte, de ő rátok sem néz soha! Soha! Így van ez, szegény kis írástudók; soha meg nem érinthetitek!"

Csak egy pillanatig néztünk farkasszemet, aztán a textiles távozott. Kint tompán puffant a hatalmas kocsi ajtaja és finom zizzenéssel beindult a motor.

Még egypárszor láttam őket együtt a könyvesboltban, aztán egyszer egyedül a lányt. Belvárosi keskeny utcán mentem, mikor megpillantottam. Nem volt szándékomban üdvözölni, de pont szemközt jött, rámnézett, mire automatikusan megemeltem a kalapom és tovább mentem. Óriási meglepetésemre mosolyogva megállított és kezet nyújtott.

— Maga az Laci, jaj de örülök!

Sohasem voltam Laci, összetévesztett valakivel, sebaj, két percre megteszi.

— De régen nem láttam! Mit csinálnak a lányok?

Sejtelmem sem volt, kiről beszél, motyogtam valamit, de nem is várt feleletet, tovább csacsogott.

— Múltkor együtt voltam Jenővel, még mindig a régi jó pofa, majd megettem.

Világos, összetéveszt valakivel, semmiféle Jenőt nem ismerek. De nem szóltam, beszéljen, addig nézhetem. Istenem, micsoda nő... A textiles nője...

— Milyen régen nem csináltunk már egy jó murit! De kérdezzen már maga is valamit, ne mindig én beszéljek!

— Hát — a — az udvarlója — a textiles, hol van? — böktem ki nehezen.

— Ó, hagyjon fel vele. Lakat alatt szeretne tartani, vagy kirakatba mutogatni. Megsúgom magának, nem bírom soká. Nem mondom, ellát mindennel, de pénzt nem ad és folyton vele kell lennem. De hagyjuk ezt, mondja nagyon siet?

— Ide tartok a —

— Nem volna kedve feljönni hozzám?

— Ma — gá — hoz?...

— Nem kell messzire menni, csak ide a harmadik házba. Főlépcsőházi szoba. Csendes, tiszta hely, fürdőszobával. Nem drága. Ad az asszonynak egy tízest — no, jön vagy nem jön?

Sok vízben fürdött pesti lakos voltam, de hirtelen nem jött ki hang a torkomon — igaz nem is telt az időből, csak egy pillanat volt az egész. Mire kinyitottam a szám, a nő már rákiáltott valakire: — Sanyi!

Húsz év körüli, betegesen sápadt, feltűnően öltözött, alacsony szeplős fiatalember fordult felénk: — Á, te vagy az? Csókollak.

A nő gyorsan elköszönt tőlem és a fiúval folytatta az útját. Én csak álltam és bámultam.

Átmentek a túlsó oldalra és befordultak a közeli keresztutca harmadik házába.

Kőműves Imre

Igazán megnyugtató!

Kaján Tibor rajza

– Semmi, csak egy kis őszi rádióaktív eső...

Szegény embert még az ágy is húzza!

avagy:

ÚJ MAGYAR JÁTÉKFILM A MOZIVÁSZONRA CSEMPÉSZVE

(Történik Magyarország, Románia, és az Unalom határán. Idő: annak már jóideje.)

Első ezer méter:

Határőrök Magyar Csempészt űzik át különböző tájegységeken. Gabonaföld, sás, szittyó, szavanna.

Román Csempésznő ellenkező irányba megy. Láp, laguna, pampa, akácos.

Második ezer méter:

MAGYAR CSEMPÉSZ (belép egyszerű szegényparaszti otthonába): Elég volt. Nem csempészek többet, mert elfognak.

ROMÁN CSEMPÉSZNŐ (belép egyszerű szegényrománparaszti otthonába): Elég volt. Nem csemp. több.

Harmadik ezer méter:

MAGYAR CSEMPÉSZ (templomban énekel): Tebenned bízunk eleitől fogva... *(leválik a csizmatalpa).*

ROMÁN CSEMPÉSZNŐ ATYJA (kesereg): Nem kapok rokkantsági segélyt, holott ezredtrombitás voltam. *(Megdöglik a malacuk.)*

Negyedik tízezer méter:

MAGY. CSEMP. (úgy gondolkodik, hogy a közönség is megértse): Csempészkedek még egyet, de aztán slussz. (Feleségéhez): *Elmegyek kicsit, járok egyet mezítláb.* (Megy.)

ROM. CSEMP. NŐ: (úgy gond., hogy a köz. is megértse): Én is csempészkedek egy utolsót. *(Megy.)*

Ötödik húszezer méter:

MAGYAR CSEMPÉSZ MEZÍTLÁBA (Felülnézetből, l. Barcsai: Anatómiai jegyzetek, 789 old.)

MAGYAR CSEMPÉSZ (vásárban): Kaptam pénzt csizmára, de elkuglizom, hogy tovább mehessen a cselekmény. *(Elkuglizza.)*

MAGYAR CSEMPÉSZ MEZÍTLÁBA (oldalnézetből, enyhe bokasüllyedést mutat).

Hatodik hatvanezer méter:

MAGYAR CSEMPÉSZ LÁBNYOMA. (Félközel, negyvennégyes lábnyom.)

Hetedik nyolcvanezer méter:

MAGY. CSEMP. (Romániában): Csempésztem egyet, most megyek haza.

ROM. CSEMP. NŐ (álmatagon egy fa alatt fekszik és megszagol egy bogarat): De jó volna egy férfi!...

MAGY. CSEMP. (Isten kifürkészhetetlen akaratából arra jő.)

ROM. CSEMP. NŐ (felkél): Menjünk együtt, kolléga.

VIHAR (jő): Meneküljetek be előlem egy tanyára. Ott remek román népi együttesre leltek és még férj-feleségnek is néznek titeket!

Nyolcadik százezer méter:

Annak nézik. Magyar Csempész és Román Csempésznő egy ágyban fekszenek.

MAGY. CSEMP. (megfordul az ágyban): Jé, itt egy nő van mellettem! *(Meggyőződik róla.)*

1958-ik méter:

Magy. Csemp., Rom. Csemp. nő mennek tájegységeken át. Magy. Határőrök, Rom. Határőrök jönnek szittyón, lápon, szavannán.

MAGY., ROM. CSEMP., CSEMP. NŐ: Lebuktunk!

HATÁRŐRÖK: Mit hoznak maguk abban a zsákban?

CSEMP.: Madáreledelt hozunk!

HATÁRŐRÖK: Dehiszen filmet hoznak! Új magyar filmet!

FILMESEK: Eszik nem eszik, nem kapnak mást!

Somogyi Pál

Ezt olvastuk

A keresztnév is fontos

A Népszabadság október 26-i számában, a „Szenvedélyes olvasók" című cikkből tallóztuk ezt a sort: „Eötvös Károly: A falu jegyzője című műve iránt nagy a kereslet..."

Nem nagy eset általában a keresztnév elvétése. De két nagy író keresztnevének felcserélése félreértésre adhat okot. Elvégre akadhat olvasó, aki nem tudja, hogy „A falu jegyzője" című hírneves alkotást Eötvös József írta...

Madridi sonka

Hogy mik vannak!

Az Esti Hírlap arról számolt be, hogy sonkával verte agyon az egyik madridi hentesüzletben a vevő a segédjét védelmező tulajdonost. Tettére az okot az szolgáltatta, hogy a mészáros 30 grammal kevesebbet mért a felszámított mennyiségnél.

Ha ez egy pesti Közértben történik, el se hisszük. De persze Madridban elképzelhető az ilyesmi. A bikaviadalokhoz szokott madridi vevővel nem lehet sokat dekázni. Ott nincs az, hogy „lehet az a sonka három dekával több?". Főleg nem lehet három dekával k e v e s e b b, mert akkor a vevő már ideges lesz és úgy támad a hentesre, mint bika a mészárosra.

Madridban nem a panaszkönyvbe írják be a kevesebbet mérő hentest, hanem közvetlenül a gyászjelentésbe.

Nagy sikert aratott a házhoz-szállítás

(Kép a jövőből)

– Eljöttünk megfőzni a duplát!...

Disszidens-történet

Szegő Gizi rajza

Így képzelte

Így lett

Egy jó szemüveg

Az optikusnál egy napon
a javításra várni kellett
s ezért nyílt arra alkalom,
hogy egyet és mást megfigyeljek.
Egy férfi jön be s hetyke hangon
azt mondja: — Szemüveget adjon!
Megkérdezi az eladó:
— Milyen üvegről volna szó?
— Mit tudom én? Az olvasáskor
a szemem jobban fáj, mint máskor.
— Igen — szól ez — de az is fontos,
hogy mit tanácsol a szemorvos.
A férfi legyint és morog:
— Á, mit tudnak a doktorok!
Ne igyak! — mondják reggel, este,
ráfognak mindent egy kis szeszre!
Az eladó leülteti
s egy könyvet nyit előtte ki.
Orrára pápaszemet illeszt:
— Tessék olvasni kérem itt ezt!
A vevő fejét rázza s dörmög.
— Nem jól lát ezzel? — Lát az ördög!
— Itt van egy másik. — Ez még rosszabb! —
Cserélgeti félórahosszat,
mert ez se jó és az se jó.
De egyszer felkiált: — Hahó!
Ez remek, ez itt jó nekem!
Az ára mi? Ezt megveszem!
Bólint az eladó: — Lehet,
csak húsz forint e szép keret,
ha önnek ez így megfelelne,
mivelhogy üveg nincsen benne!

Lovászy Márton

Egészen príma étterem

Sándor Károly rajza

– Igenis, kérem, egy finom disznótoros vacsora . . . Melyiket parancsolja, hogy levágjuk?

ÉDES TALÁLKOZÁS

Orvostanár barátom feldúltan mesélte el ezt a történetet:

Tegnap reggel, amikor bementem a kórházba, üzenet várt az íróasztalomon. Kis cédulácska, a titkárnőm írása. Csupán ennyi állt rajta:

„Dr. Fellegi Ilonka kereste és holnap reggel tíz órakor idejön."

Nem tudom érzékeltetni, mit jelentett számomra ez az üzenet. Titkárnőm gyanakodva nézett rám, azt hitte, rosszul lettem. Remegett a hangom, amikor közönyt színlelve, megkérdeztem:

— Személyesen volt itt?

— Nem, telefonon jelentkezett. Azt mondta, pár napig marad Budapesten és okvetlenül tessék neki időt szakítani, mert látni akarja a tanár urat.

Kiküldtem a lányt, egyedül akartam maradni zűrzavaros gondolataimmal. Ilonka! Döbbenetesen felbolygatott a régen hallott név, pedig közel negyven esztendeje nem láttam a viselőjét. Együtt jártunk az egyetemre. Valahonnan a Felvidékről került Budapestre és már mint gólya, mindenkit meghódított. Nem túlzok, ha azt mondom, az egész évfolyam szerelmes volt Ilonkába. Ilonka szőke volt, légiesen karcsú és eszményien szép. Sokfelé kacérkodott, de valójában engem szeretett. Rajongó, ideális románc szövődött köztünk, két évig terveztük a jövőt, aztán egy őszi napon hiába vártuk vissza az egyetemre. Prágában folytatta a tanulmányait.

Várjál, rágyújtok egy cigarettára, talán egy kicsit levezeti az izgalmamat. Százszor elolvastam a kis üzenetet és egész nap Ilonkára gondoltam. Ifjúságom minden örömét, minden bánatát felidézte ez a pár sor. Szórakozottan ebédeltem és még drága kis unokáim fecsegése sem érdekelt.

Talán a legelső randevún sem vártam olyan izgatottan, mint ezen a ködös reggelen. Pontosan tíz órakor belépett a szobámba. Nem akartam hinni a szememnek. Mint orvos, ismerem és tisztelem a természet törvényeit. Fürkésztem és tudomásul vettem az öregedés rendjét, tanulmányt írtam az aggkor betegségeiről. Még egzaltáltságomban sem gondoltam arra, hogy a régi Ilonkát látom viszont közel négy évtized után. De ami most elémdöbbent, az még lidércnyomásnak is kínzó volt. Mázsányira hízott, lompos, csúnya, idegen nő kacsázott felém. Soha az életben meg nem ismertem volna. Szívenütve bámultam rá, még csak palástolni sem tudtam megrökönyödésemet. Mosolyogva kezet nyújtott. Most mit mondjak?

— Ilonka, maga semmit nem változott! — dadogtam.

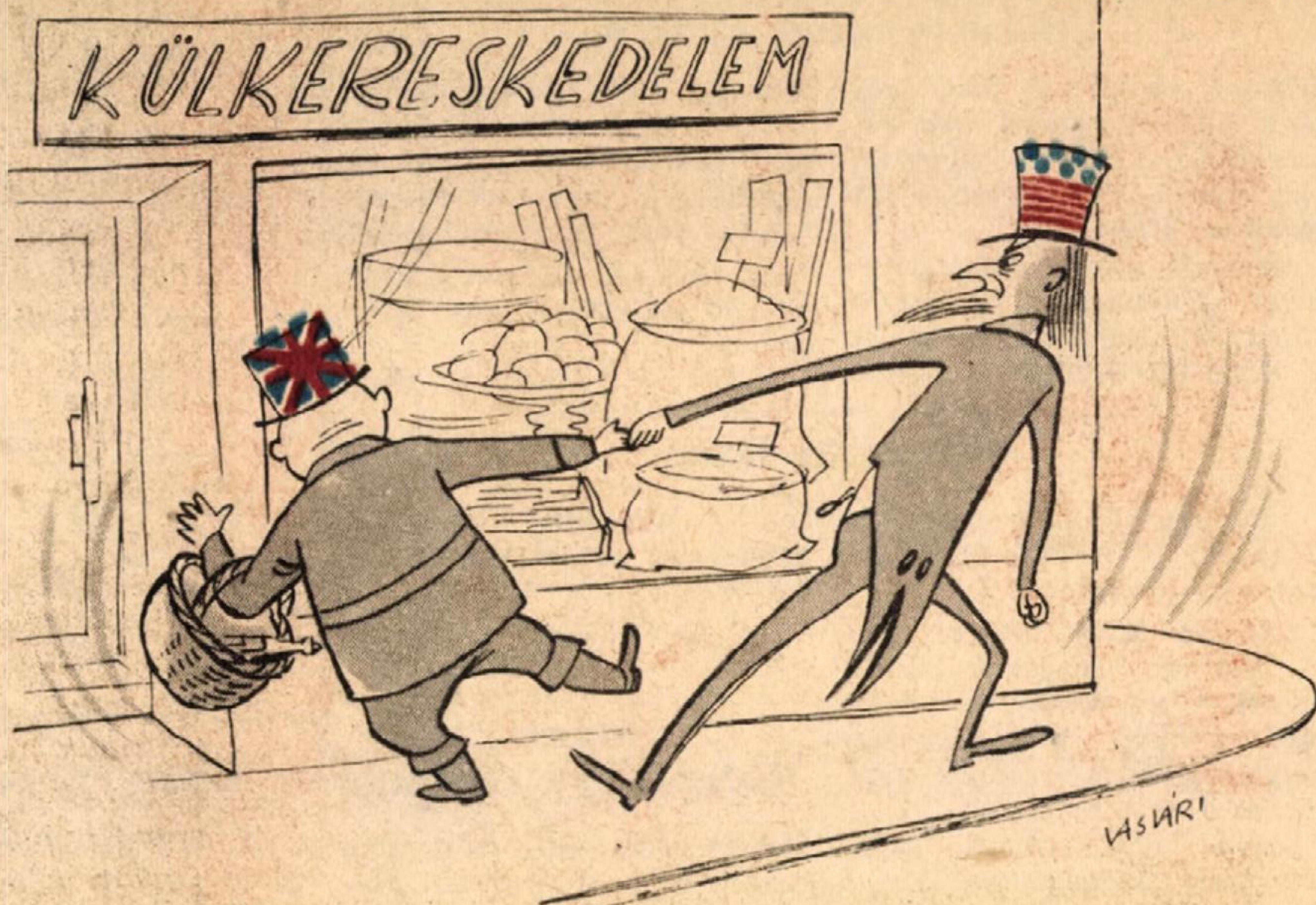
Novemberi verőfény suhant végig a hervadt, puffadt arcon. Ilonka a vállamratette a kezét és epedő hangon fuvolázta:

— Maga se, Béla. Maga is éppen úgy néz ki, mint negyven évvel ezelőtt.

Stella Adorján

A KIRAKAT ELŐTT...

Vasvári Anna rajza

Uncle Sam: Na gyere már, te haszonleső!

Ez igen!

Mészáros András rajza

— Gyerekek, én egy biztos lottó-tippet hoztam nektek nászajándékul!...

Ciceróéknál, Rómában

Toncz Tibor rajza

— Meghozták az írógépet!
— Na, végre! Persze a kéziratpapír még csak a jövő zenéje!...

Le a bürokráciával.

„Hová menjünk moziba"

felírású, hatalmas üvegszekrény tájékoztatja az arra rászorulókat a fővárosi filmszínházak műsoráról a Nyugati pályaudvar előtt.

Szilárd meggyőződésem – hogy gyümölcsöző befektetés volna az üveget megmosni és a táblát kivilágitani – mivel jelenleg, az alkony leszállta után, a magasabb régiókban levő szövegrészeket – az átlagember – már csak egymás hátára állva képes elolvasni...

Ne bizzunk mindent a most készülő neonfényes utcai világitásra.

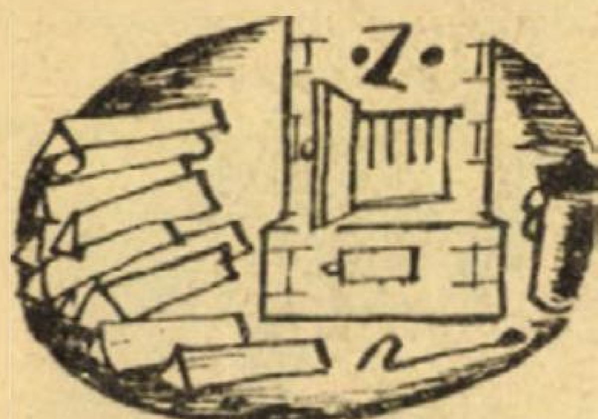
d. f.

Központi fázás

Elmondjuk, hogyan élünk mi, a Bp. VIII. Üllői út 40. sz. *központi fűtéses* ház lakói:

Minden évben, nyáron, kiki beszerez magának fát és szenet, s azt lerakja a pincéjébe. Akinek még nincsen kályhája, kályhát vásárol, vagy cserépkályhát rakat.

Ilyen előkészületek után megfelelő nyugalommal várja a hideg időt, s a központi fűtéssel egyidejűleg megkezdi a külön fűtést. A központi fűtés

ugyanis az igen magas egész évi fűtési díj mellett igen alacsony hőmérsékletet biztosit.

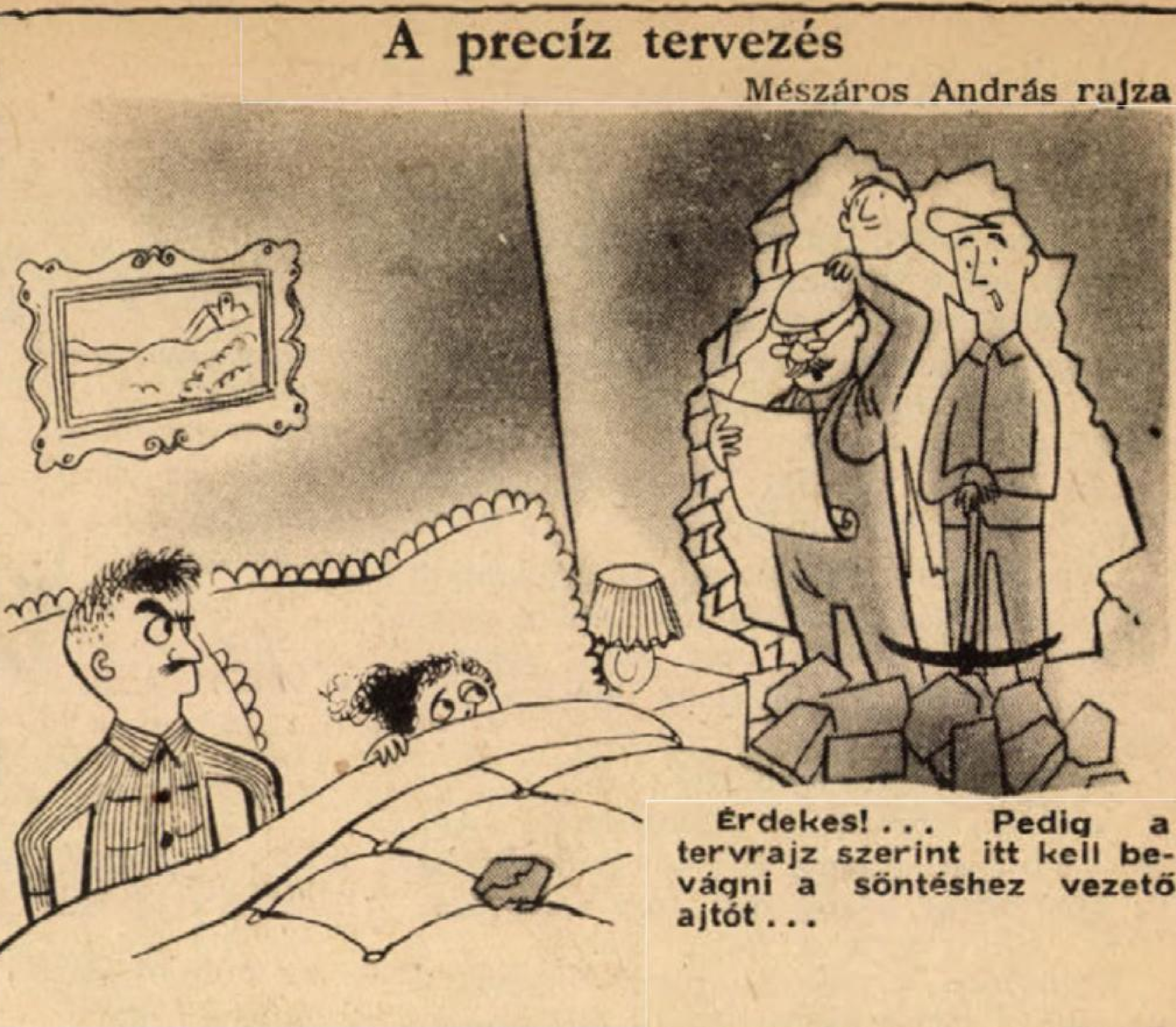
Ezzel mindenki számol már, ezért nem is panaszkodnánk. Ám a központi fűtés kazánjai jelenleg éppen szerelés alatt, szétszedve hevernek a pincében, két új kémény készül, s fűtés addig természetesen nem lesz.

Miért nem lehetett ezt nyáron megcsinálni? – kérdezzük mi is, nem egy, hasonló sorsú fővárosi lakossal? Vagy a központi fűtésért felelősek azt gondolják, hogy a fűtési szezont „csúsztatni" lehet és majd nyár elején behozzák a téli kiesést?...

Az Üllői út 40. sz. ház lakói;
16 aláírás

A precíz tervezés

Mészáros András rajza

Érdekes!... Pedig a tervrajz szerint itt kell bevágni a söntéshez vezető ajtót...

Recept egy receptre

Hosszú évek óta cukorbeteg vagyok és a napi insulin adagom 108 egység. Ezt a gyógyszeradagot minden hónapban az SZTK utalja ki számomra. Az pedig úgy történik, hogy a kezelőorvos megirja a receptet, majd elviszem a főorvoshoz, engedélyezés végett, jelen esetben Székesfehérvárra. Ez az aláírás úgy nekem, mint a többi hasonló helyzetben levő, vidéken élő beteg-társamnak egy-egy munkanapjába és az utazgatás költségeibe kerül. Mikor ezt legutóbb szóvátettem Fehérváron, azt mondották, nem kell bejönni, elég, ha postán beküldöm a receptet és ők aláírva visszaküldik a címemre. A tanácsot megfogadva, október 24-én feladtam a receptet, eredmény: se recept, se gyógyszer!

Hogyan lehetne nekünk ezt az életfontosságú gyógyszert egyszerűbben megkapni? Feltétlenül szükséges-e a főorvosi aláírás is?...

Stecher Róbert
állattenyésztő agronómus
Velence, Tükör-puszta.

Gyors megoldást!

A 6-os és 60-as autóbusz első megállója a Margithid budai oldalán az Árpád fejedelem útja 11/13. számú telek előtt van. Ezen a telekrészen, amely különben teljesen lakatlan terület, egy sírkőraktár és egy csőraktár van – semmi más. Százötven méterrel odább viszont, a Kavics- és Harcsa utcai lakótömbnek többszáz lakója nap mint nap kénytelen ezt a távot munkába menet és hazajövet lekutyagolni.

– Nem lehetne-e ezt a megállót a Harcsa utca elé helyezni? – kérdik a:

Kavics- és Harcsa utcai háztömbök lakói

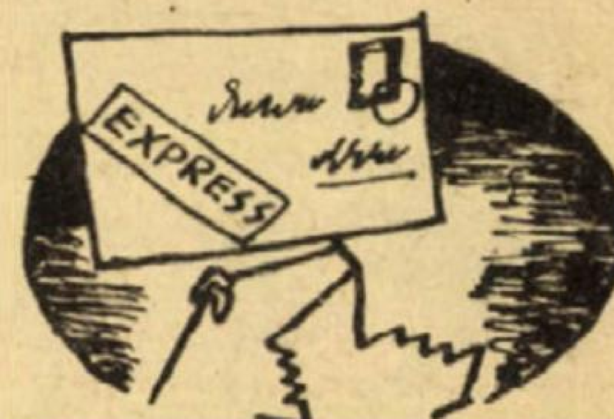
Ludas Matyi elintézte

„Rapid elintézés" című cikkükkel kapcsolatban közöljük, hogy a rajzos plakát szövegét megváltoztatjuk.

TISZTASÁG
Szappan és Mosóporgyár
IX., Gubacsi út 13.

Lassított expressz

1957 szeptember 3-án feladtam a budapesti 2. számú Postahivatalnál egy expresszlevelet Bánhidi Gyuláné, Debrecen, Oláh Károly u. 1. címére. Ezt

a levelet a debreceni posta egy éves késéssel, 1958 októberében kézbesítette. A késést a borítékra ragasztott nyomtatványon ekként okolták meg:

„E küldemény kézbesítése postai kezelési hiba következtében késett."

Egy-két napos „kezelési hibát" még csak megértenék, de az egy évet egy kicsit sokallom...

Bánhidi Gyula honvéd
Cegléd

Ez a beceneve. Sorba kérdeztem ismerőseimet, senki nem tudta mit jelent!? Becsületes jó magyar neve viszont: kaszakovakőtokmány! Így már érthetőbb! Ha szétszedem, értelme van a kaszának, a kovakőnek, a toknak, csak a mány-nak nincs. „Okmány"-nak volna, de hát mi köze van a kaszakőhöz?

A Vas és Edényboltba lépve szakértelmet tetettem és fölénnyel néztem az alkalmazottak szolgálatkész seregére.

– Kaszakőtokmányt kérek! – szóltam.

Egy idősebb segéd füléhez emelve kezét, megkérdezte:

– Hogy tetszett mondani? –

– Kaphatnék néhány darab kaszakőtokmányt? – ismételtem meg szavaimat.

A hatás leírhatatlan volt. A pénztárosnő abbahagyta a blokkolást, a fűtő otthagyta a kályhát, a csomagolóból két csinos lány sietett felém, többen a vezető kartársért siettek, majd az üzletben ténfergő vevőkkel együtt körém sereglettek. Tagadhatatlan, én álltam az érdeklődés középpontjában.

Fürge kezek több darabot helyeztek a pultra – a hátam mögött. A közönség kellő áhítattal szemlélte. Én is. Kezembe vettem egyet. Egy rövid, régi kard hüvelyéhez hasonlított, horganyzott lemezből forrasztva. Az egyik felén egy kis kampó szerénykedett.

– Nem lesz ez a kampó kissé kicsiny? – kérdeztem szerényen.

– Ugyan kérem! Ki van az számítva. Kitűnően tartja a tokot, akár a nadrágszíjra, akár a gatyakorcba tetszik akasztani... Már tudniillik abban tetszik tartani a nedves kovakövet... úgy értem a kaszafenéshez...

– A fenéhez! Azt hiszi, hogy most novemberre jött meg a kedvem lekaszálni a szomszédos bérház udvarán azt a pár szál füvet?? Nekem nem a kaszakő számára kő ez a tokmány – szellemeskedtem, hanem a központi fűtőtest bordáira akarom vízzel megtöltve fölakasztani!... – diadalmasan néztem körül... Szavaim vegyes hatást keltettek.

– A fűtőtestre tetszett mondani? – szólt gyanakodva az egyik. – Érdekes! – De láttam, hogy a feleségére néz kacsintva, mint aki azt gondolja, hagyjuk szegény diligyereket. – Valamikor agyagtartályokat raktak a fűtőtestre, vízzel töltve – morogta, hogy a többiek lássák: ő is központi fűtéses lakásban lakik.

– De az áteresztí a vizet, és így nem gyártják! – mondtam fölénnyel, mint aki már végigjárta a porcelánüzletektől kezdve a népművészeti boltokat.

A vezető kartárs a homlokára ütött! Újítás! Eladhatja a raktáron fekvő felesleges készletet! Perspektíva! Prémium! Egyre több a kaszáló, az aratógép!

Én nem tartok igényt a jutalomra, de kiegészíteném az ötletet. A városiak központi fűtéses lakásaikban csak télen használják vízpárologtatásra a kaszakőtokmányt, nyáron adják vissza a kaszálóknak, aratóknak... használják egészséggel!!!

Hegedűs Tibor

LEVÉL az érettségiről

Kedves ifjú barátom!

Nem tudom, melyik húsz év előtti újságokból vágta ki a nekem megküldött és kísérő soraiban némi szemrehányással kommentált egyhasábos, nyolc centi magas hirdetést, amelyben az Érettségire Előkészítő Tanintézet közli a tanulni nem vágyó ifjúsággal, hogy olcsón, gyorsan és biztos sikerrel bárki megszerezheti az érettségit. Szerény nézetem szerint csakis önmagának tehet szemrehányást, amiért az elmúlt évek során több ízben is elmulasztotta az érettségi megszerzését, holott erre bőven nyílott alkalma, de semmiképp sem okolhatja „a mai világot" — mint írja — amiért nincs ilyen régiféle Érettségire Előkészítő Tanintézetünk.

Gazdag papák és még gazdagabb bankárok lusta csemetéi s egyéb válogatott legények keresték fel annakidején a Tanintézetet és előre lefizettek 1000, azaz Egyezer békebeli pengőt, ami akkor nem csekély összegnek számított. Ez volt a belépődíj a Tanintézetbe, ahová ettől kezdve a maturandusnak joga volt, de nem kötelessége egy hónapig mindennap bejárni és ott a középiskolai tananyagból igen szűken kiválasztott igéket hallgatni. A Tanintézet pedáns igazgatója az egyhónapos, úgynevezett „paukolási" időt nagyon komolyan vette s mindig megrótta azokat, akik elmulasztották az órákon megjelenni. Az efféle szigorú megrovások azonban következmények nélkül maradtak, mert az érettségi bizonyítvány megszerzését a már előzetesen befizetett ezer pengő és a Tanintézet kitűnő hírneve biztosította.

A Tanintézet nebulójának kötelessége volt megtanulni azokat a tételeket — ezt nevezték paukolásnak —, amelyeket az osztályvizsgán, illetve majd az érettségin tőle kérdezni fognak. Csodálatosképpen a Tanintézet kiváló igazgatója mindig előre tudta, hogy abban a középiskolában, ahol ő a diákjait vizsgára felvonultatta, melyik diákjától, mit fognak kérdezni. A kiváló igazgató e csodálatos képessége titkát sem kortársai, sem az utókor előtt soha fel nem fedte s így csak következtetni lehet bizonyos összefüggésekre, amelyek az igazgató látnoki ereje, az ezer pengős vizsgadíj, valamint a vizsgáztató középiskola között fennállhatott. Volt olyan diáklegény, akit matematikából például a binomiális tételre, latinból Horátius egyik ódájának előre megjelölt legnehezebb tizenöt sorára, történelemből Mária Teréziára készített elő a Tanintézet. A jelölt úr, ahogy a maturandust hivatalosan a Tanintézetben nevezték, valóban ezeket a tételeket kapta a vizsgán, kitűnően felelt, pedig az említett anyagon kívül az égvilágon semmit sem tudott abból, amit akár egy gyengén érettségizett diáknak is tudnia kellett volna. Mivel az érettségi bizonyítványon nem történt említés sem a Tanintézet értékes közreműködéséről, sem a végzett diák végtelen tudatlanságáról, ha a gyereknek szerencséje és protekciója volt, felvihette még a miniszterségig is.

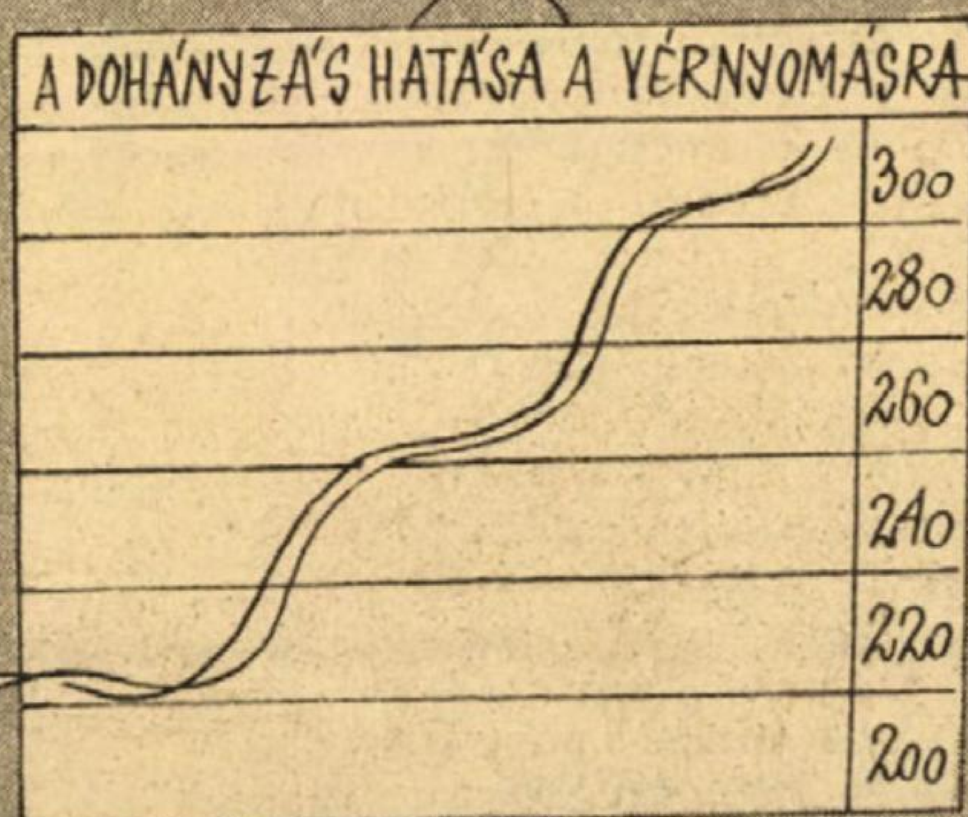
A Tanintézet kitűnő szervezettségére vall, hogy amikor egy bizonyos Fonyódi nevű diákját mégis elbuktatták és az a vizsgáról zokogva tért vissza a Tanintézetbe, az igazgató egyetlen telefonjára azonnal korrigálták a hibát: Fonyódi megkapta az érettségi bizonyítványt. Joggal, mert a vizsgán csak abban tévedett, hogy szerinte egyetlen Endre királyunk volt és azt II. Endrének hívták.

Ennyit akartam magának mondani, kedves ifjú barátom!

Földes György

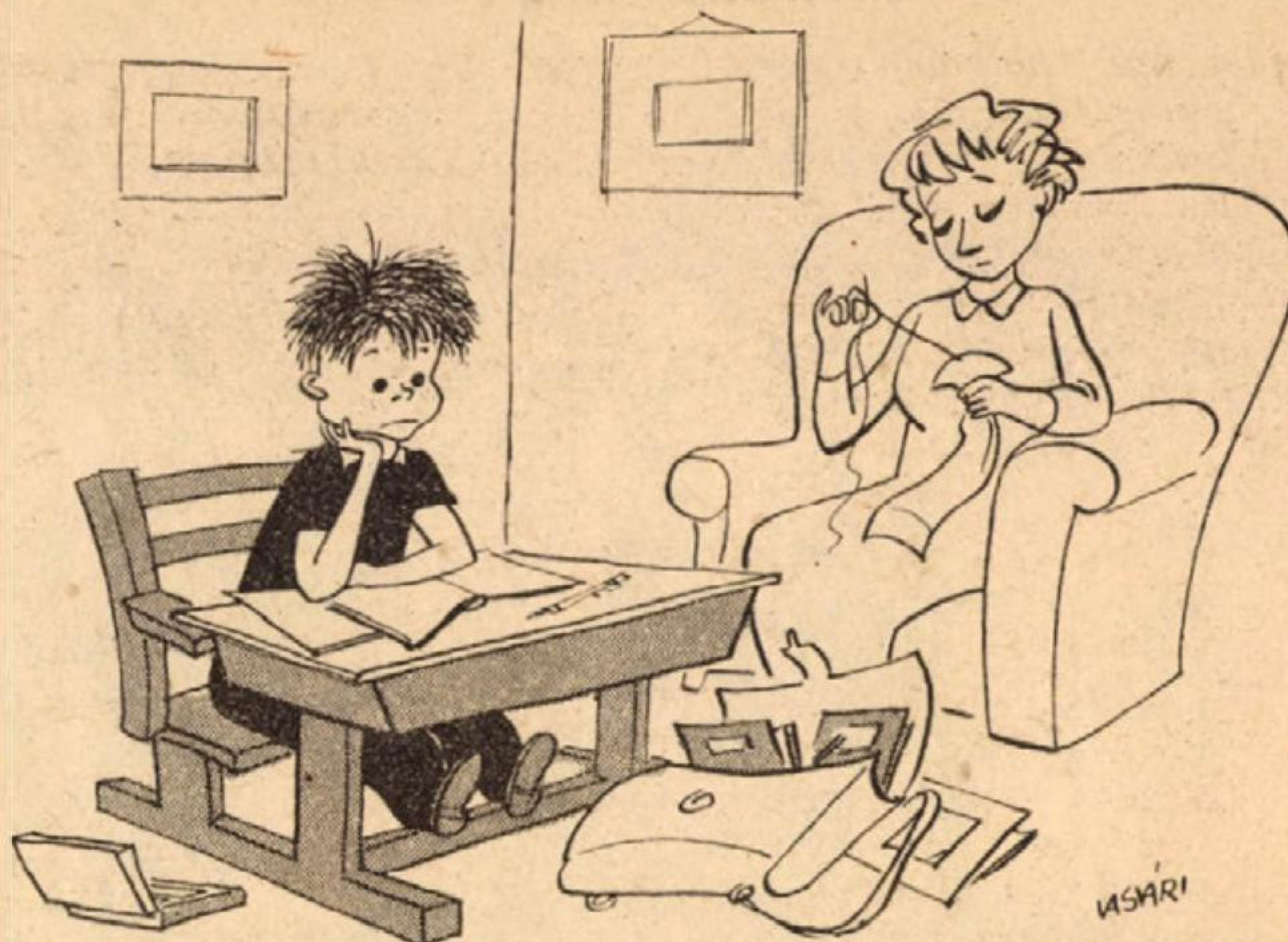
A grafikon

Kasso rajza

ZSAROLÁS

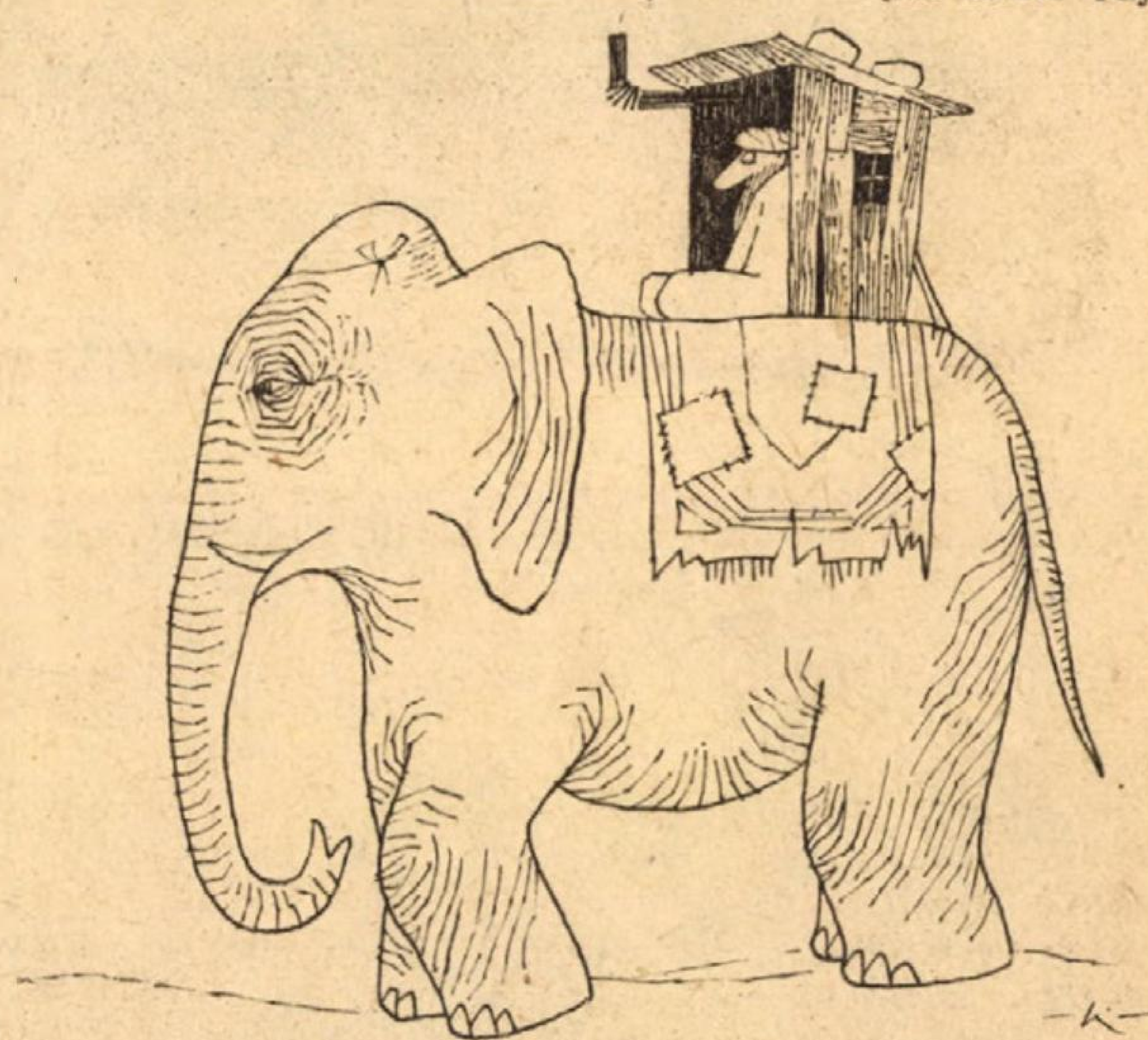
Vasvári Anna rajza

– Én világgá is mehetek . . .

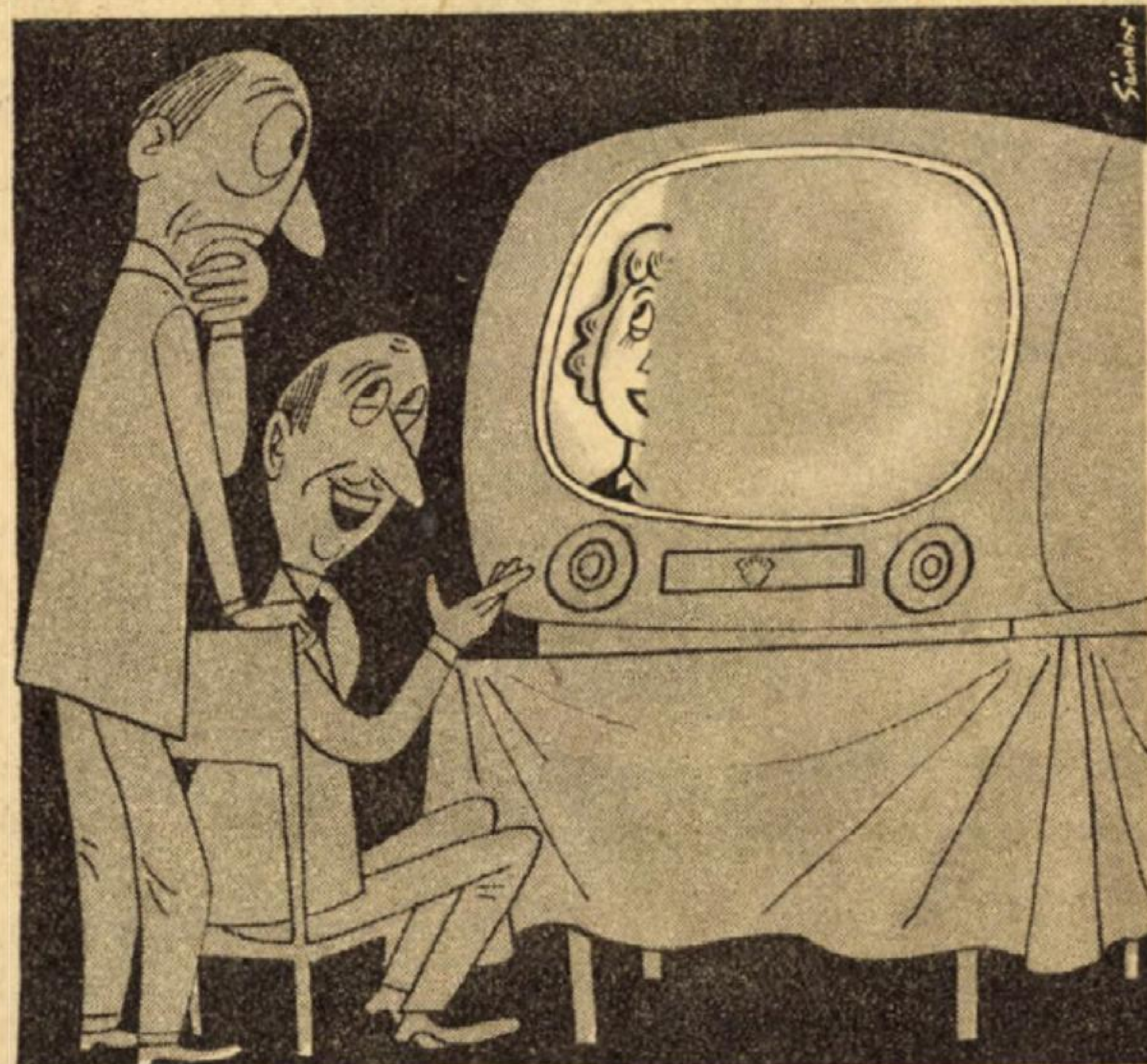
Életművészet

Kaján Tibor rajza

Televíziós hónap

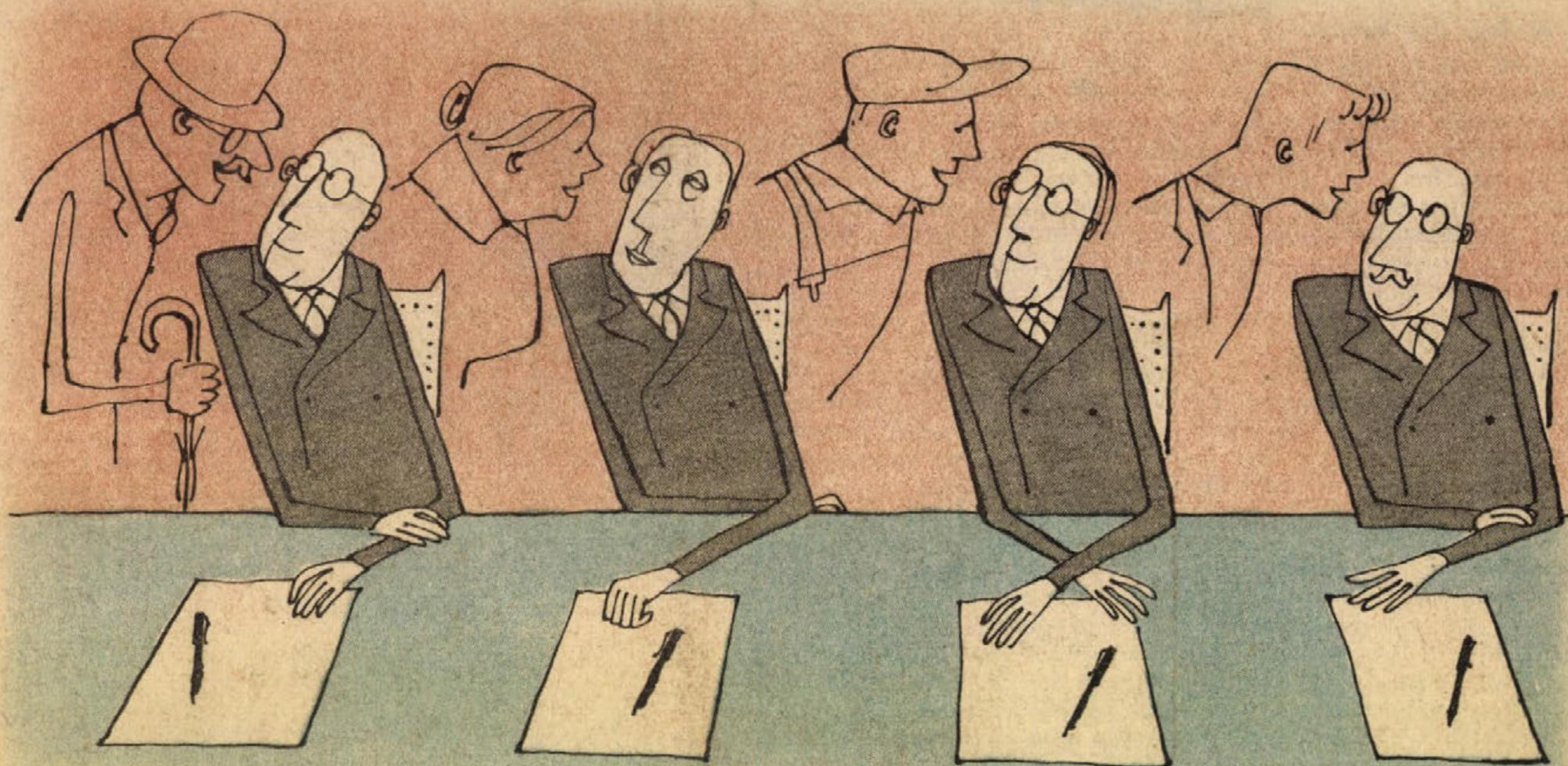
Sándor Károly rajza

– Tudod, részletre vettem . . .

A LEGJOBB TANÁCSADÓK

Réber László rajza

az atomfegyver-kísérletek beszüntetését tárgyaló értekezleten

ÍGY MULAT EGY MAGYAR ÚR!

Szűr-Szabó József rajza

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.